د ښوونې علم

د اروابناد استاد الفت د نا چاپ شوي آثارو څخه:

مؤلف: زکریا احمد «رشدی»
مترجم: ګل پاچا «الفت»

د مضمونو فهرست

سرلیك	مخ
د متـــــرجم مقدمـــــه	۱
لمـړی بـــاب د اجتمـــاع علـــم	۱
د اجتمـــاع مـــاده او موضـــوع	۱-۲
د انســـانی اجتمـــاع تـــاریخ	۳
اجتمـــاعی تطـــور	۴
له طبعي تاریخ سره د ټولني د علم اړه	۴-۵
انســـان او معـــدن	۵
انســـان او نبـــات	۶
انســـان او حیوانیـــت	۷-۸
د اقلیم د آب و هواتاثیر په روحیاتو	
کښـــی	۸-۹
معتـــدل اقلیمونـــه	۹
ســـړي ځمکـــي	۹
تـــاوده اقلیمونـــه	۹-۱۰
انســـاني ټـــولني	۱۱
کـــورنی ژونـــدون	۱۱-۱۲
ازدواج	۱۲
ازدواج او اجتمـــاعی ټولنـــه	۱۲-۱۳
د کـــوزدي کـــال او وخـــت	۱۳
د کـــور سرشـــته (تـــدبیر منـــزل	۱۴
د انســـان سیاســـت لـــه ښـځي ســـره	۱۴
د انســـان سیاســـت لـــه اولاد ســـره	۱۵
د انسان سیاست له خپلو خدمتکارانو	
ســـره	۱۵-۱۶
کـــورنی نیکبختـــی	۱۷
لمـــړی تربیـــه	۱۷-۱۸
تربیـــوي مـــذاهب	۱۸
د تربیی نیتی او هغه شیان چه پر تربیه	
کښـــی اثـــر کـــوی	۱۸-۱۹

سر لیك	مخ
علـــم الـــنفس	۱۹-۲۰
خـــاطر	۲۰
د عقـــل دروزلـــو لاری	۲۰-۲۱
د عقـــل وده او اقســـام	۲۱-۲۲
د بـــدن روزل	۲۲-۲۳
بـدنی ورزش او ریاضـت	۲۳
خپـل اولاد ځنګـه وروزو	۲۳-۲۵
کـــورنی اجتمـــاع	۲۶
کـورنی تعـاون او مرسته	۲۶-۲۷
دویم باب: د اجتماع روح	۲۸-۲۹
ملـت خـه شـی دی	۳۰-۳۱
دریـم بـاب: حکومـت	۳۲-۳۳
د حکومـــت وظیفـــه	۳۳-۳۵
د حکومت په باب کښي د	
پخوانیـــو نظریـــه	۳۶
د حکومت په باب کښی د	
پخوانیـو مصـریانو نظریه	۳۶-۳۷
حکومـت د اسلام په نظر	
کښـــی	۳۸-۳۹
د ملـت د مشـر صـفات	۴۰
د عربـو په نزد د مملکت	
ارکـــان	۴۱
رعیـــت	۴۱
عـــدل	۴۱-۴۲
عمرانـــات او آبـــادی	۴۲
تـــدبیر	۴۳

د مترجم مقدمه

انسان نشی کولی چه لکه نور حیوانات خپل ټول احتیاجات یوازی ترسره کړي او د بل له مرستی څخه ځان مستغنی وګڼی، ځکه چه له یوې خوا د ده بدنی او جسمی حال چه د دنیا د سړو او تودو هیڅ طاقت او توان نلري، بی له نازکو او مناسبو خوړو بل شی ژوولی او هضمولی نشی او له بلی خوا د ده زیات ضروریات چه له حسابه وتلی دی دی مجبوروی چه له نورو سره لاس یو کړی، او یو د بل دپاره زیار وکاږی، نو لکه څنګه چه انسان فطرتاً بل ته اړ دی همدارنګه طبعاً ټولنی او اجتماع ته هم محتاج دی چه ځان ځانی او انفرادی حیات ته هیڅکله زړه نشی ښه کولی د همدې لامله انسان ته مدنی بالطبع یعنی د اجتماع غوښتونکی ویل کیږی. برسېره پدې چه د انسان مادی حیات او جسمی احتیاجات یې د نورو له مرستې سرته نه رسیږی معنوی او عقلی ژوندون ئې هم اجتماع او تمدن ته اړ دی، پدې هر څوك پوهیږی چه که انسان له اول وخته په یوه ځای کښی یوازی پاتی شی، او د نورو له صحبته استفاده ونکړی هغه که څه هم صورتاً انسان وی مګر د انسانیت معنوی فضایل به هیڅ نلری، نو د اجتماع ضرورت او دعلم اجتماع اهمیت له همدې منل شوی حقیقت څخه ډېر ښه معلومیږی ځکه چه د هر علم اهمیت د موضوع په اعتبار پېژندل کیږی.

د همدی لامله په اوسنی ژوند کښی ما د پښتنو دپاره د دغه مهم علم معلومات مفید وګڼل او دغه کوچنې کتاب می په پښتوژبه ترجمه او خپلو وروڼو ته وړاندی کړ.

لمړی باب

د اجتماع علم

د اجتماع علم د اجتماعی هیئت (ټولنی) په نفسی حالت او صورت کښی بحث او څېړنه کوی لکه چه علامه ګوستاولوبون د روح الاجتماع او سر تطور الامم مؤلف ئې هم همدغه شان تعریف کوی، نو هر کله چه د جماعت نفسی صورت او حالت د افرادو له نفسی صورت او حالت څخه جوړېږی باید د شخص نفسی صورت او بشری ذاتیت تحلیل شی ترڅو چه د جماعت نفسی صورت واضح او ځرګند شی. دا خبره هم باید ښکاره شی چه فرد او جماعت دواړه یو د بل په نفسی صورت او روح کښی اغېزه او تاثیر کوی.

بارت، د المان اجتماعی عالم وایی: هر تغیر چه په یوه جامعه کښی پېښېږی هغه تغیر په کورنیو او د افرادو په روح کښی نور تغیرات پیدا کوی نو باید اجتماعی عالم پدې څو شیانو کښی غور او دقت وکړی:

لمړی- د افرادو روحی علایق

دوهم – د فرد او د جماعت یو له بله روحی اثر او د هغې اندازه

دریم – څه شی چه د دې دوو روحی اغېزو له مدافعې او مقابلې څخه پیدا کېږی

څلورم – هغه ذاتی او خارجی عوامل چه د فرد په پیدایښت او د اجتماع په تطور کښی عمل کوی، نو معلومه شوه چه د جماعت په روح کښی بحث او څېړنه د علم اجتماع وظیفه ده.

د علم اجتماع ماده او موضوع

هر کله چه د طبعی انسان تاریخ د علم اجتماع ماده ده نو باید د انسان په اصل باندی لږ څه بحث وشی چه آیا دا ټول انسانی طوایف سره له دومره زیاته تفاوته چه یو له بله ئې لری له یوه اصله (ادم(ع) او حوا) څخه پیدا شوی دی او که هره طایفه ځانته بیل بیل اصل لری.

بله دا چه آیا انسان اول ځل په همدغه صورت پیدا شویدی او که دودی او ارتقا په اصولو د انسانیت درجی ته رسېدلی دی.

دا یو لوی بحث دی چه مونږ ئې دلته د اجمال او اختصار په صورت راوړو، څه بحثونه چه پدې موضوع کښی شویدی پدې دری مذهبو کښی خلاصه کېږی.

اول: انسان د تصادف په طور بی له دې چه د چا اراده پکښې دخل ولری پیدا شوی دی چه دطبیعت مخلوق ورته ویل کیږی.
دوهم: انسان د پاك خدای په اراده اول ځل په همدغه شکل او صورت پیدا شوی دی.
دریم: انسان لمړی ځل په یو بل صورت پیدا شوی او وروسته ئې انسانی حالت ته ترقی کړیده.
د اول مذهب طرفداران دا ګمان کوی چه انسان اول ځل په یوه کلك غلاف (پوښ) کښې په بحر کښې پیدا شوی چه د رودلو (امتصاص) په واسطه ئې غذا موندله څه موده وروسته له غلافه وتلی دی چه بیائې غذا د خپلو اعضاو په واسطه ترخولې کولی شوه.
دوهم مذهب چه زمونږ دینی عقیده او صحیح مذهب دی د دې مذهب طرفداران وایی چه په زرګونو کلونه زمونږ له نظره تیره شوه چه انسان بلکه هر حیوان په خپل صورت پاتی دی او هیڅ تغیر پکښې نه دی پیښ شوی او نه د نشو او ارتقا آثار په کومه نوعه کښې لیدلی شوی دی نو معلومه شوه چه انسان له ابتدا څخه په همدغه صورت پیدا شوی دی او که داسی نه وای نور تغیرات به هم مونږ لیدلی و، ددې مذهب له مشهورو طرفدارانو څخه چه یوازې په علمی نظر دې موضوع ته ګوری او دینی عقیدې ته پکښې دخل نه ورکوی بوفون، فلورنس، کاترفاج د فرانسی او داسی نور دی چه دې نظریې ته علمی رنګ ورکوی. بوفون د تاریخ طبیعی په بحث کښې وایې: د اروپا سپین رنګی انسان او د افریقې توربخن انسان او د امریکی سوربخن انسان د یوه اصل لرونکی دی چه د خپل اقلیم او وطن په رنګ رنګ شوی دی، دی پدې قول د هغو کسانو نظریه ردوی چه هغوی د څېرو او رنګونو تفاوت د اصل د تعدد دلیل ګڼی.
د دریم مذهب خاوندان د خپلی مدعا دپاره داسی دلیل نلری، چه د سړی زړه ته ولویږی دوی د انسان او بیزو په منځ کښې په یوه سلسله قایل دی چه تر اوسه ئې نه ده پیدا کړی ا د ډېری زمانې تېرېدو ته منتظر دی. تر دې ځایه یو لنډ او مختصر بحث د انسان په اصل باندی وشو، که مونږ د انسان په ماهیت کښې بحث وکړو نو له خپلی موضوع څخه به نورو فلسفی بحثونو ته و اوزو. هر کله چه د علم اجتماع موضوع انسانی اجتماع ده نو باید د انسان په خواهشاتو او د عمرانی پیشرفتونو په اسبابو او نورو اجتماعی مسایلو باندی لکه د کورنیو، کلو او حکومتونو په پیدا کیدو بحث وشی.

د انساني اجتماع تاريخ

که هر څومره پلټنه وکړو دا نه معلومېږي چه انساني اجتماع له څه وخته شروع کېږي او د دې بڼ نيالګې په کوم وخت کښې ايښودل شويدي، ځکه چه هر څه چه د تاريخ پاڼو قيد کړي دي هغه د بشري جمعيت مېوه ده چه تر اجتماع وروسته پيدا شوېده او د اجتماع نيلې له اولنى انسان سره چه د ځمکي په مخ پيدا شويدی سمی پيدا شوی او تر دې وخته رسېدلی دی، ځکه چه انسان په اول وخت کښی خپل احتياج يوې ملګری (بنځی) ته حس کړی او له انفراديت څنی بېزار شويدی او همداغه احساس د علم اجتماع اساس او بنياد دی چه د تاريخ له زمانې څخه پخوا ايښودل شوی دی، نو معلومه شوه چه دا علم يو نوی شی نه دی چه له دې اوسنی مدنيت څخه پيدا شوی وی او د دې قرن مولود وګڼل شی، د همدغه احتياج په اثر چه انسان اول اجتماع ته او وروسته د داړونکو ځاروو له ډاره ځمڅو، غارونو او داسی نورو ته حس کړی تاريخی عصر پيدا شوی او د انسان عمرانی تقدم او عملی کارنامې په مختلفو بلادو کښی لکه: فارس، کلده، مصر، روما کښی ليدل شوی دی، دا هغه وخت دی چه د انسانی جمعيت فطری ذکاوت ډګر ته وتلی او د تاريخ دپاره د بحث موضوع پيدا شوېده نو ويلی شو چه د علم اجتماع قواعد په زرګونو کلو له ميلاده مخکښی وضع شويدی. کوم مترقی ملتونه لکه: هند، فارس، چين، يونان چه د ترقۍ هسك بام ته ختلی و او تاريخ د دوی عظمت او لوی شان د تعجب په طور بيانوی دا يو تصادفی امر نه و بلکه د دوی معارف او حکومتی سياست د اجتماع په صحيح او پايدار اساس باندی قايم و.

همدارنګه مصر چه پنځه زره کاله له ميلاده مخکښی د دنيا ښايسته باغ او د علم و عرفان عالی مدرسه وه چه په حکمت کښی لکه افلاطون او سقراط نامدار شاګردان لري دا بې له دېنه چه د دوی اجتماعی قوانين ډېر متين او صحيح و بل سبب نلری، نو ويلی شو چه د انسانی اجتماع تاريخ ډېر پخوانی دی چه د تمدن او عمران د انتقال په سبب له يوه ملته بل ته نقل شوی او تطور ئې پيدا کړی دی تر څو چه پدی قرنو کښی اروپا ته رسېدلی او هلته يې قواعد کمال ته رسېدلی دی او دا نه ده معلومه چه دوی به ئې ترڅه وخته پوری وساتلی شی، ځکه چه ملتونه هم لکه افراد زړښت او ځوانی، مرګ او ژوند لری چه انسانی تدابير ئې مخه نشی نيولی.

اجتماعی تطور

د هغه ضرورت او احتیاج په اثر کښی چه ضعیفان ئې د زوررورو، د تېری د مدافعې دپاره اتحاد او یووالی ته لری انسانی اجتماع له کورنۍ څخه قومیت ته او له قومیته ملیت ته ترقی کړېده، همدارنګه سلطه او واکداری هم رورو زیاته شوې او وروسته ترېنه حکومت تشکیل شوی دی، په اوله کښی یوازی پلار پخپل اولاد باندی آمریت او حکم درلود، وروسته مشر او رئیس پخپلی کورنۍ کښی واکداری پیدا کړې او پس له هغه ئې په کلی او قبیله کښی مشرتوب مونډلی دی، وروسته چه قبیلې وسعت او پراخوالی مونډلی او شعبې پکښی جوړی شوی دی، سره لدې چه هری شعبی ځانته مشر درلود مګر عمومی مشرتوب د یوه سړی وو چه طبعاً ئې د پادشاهۍ حیثیت پیدا کړ.

بعضې وایی چه د مور سلطه تر پلار مخکښی وه، او همدغه سلطه د نورو سلطو منشأ ده په هر صورت چه وی، دا مسلمه او منله شوې خبره ده، چه خاندانې سلطه د نورو سلطو سرچینه ده.

له طبیعی تاریخ سره د ټولنې د علم اړه

هر کله چه طبیعی تاریخ د علم اجتماع او د ملتو د احوالو د پېژندلو دپاره اساس ګڼل کېږی ښائې پخوا لدېنه چه مور د اجتماع په لمړیو عواملو کښی بحث وکړو، هغه علاقه چه د اجتماع علم ئې له طبیعی تاریخ سره لری هم لږ څه ښکاره کړو.

څنګه چه اوبه او هوا او د یوه اقلیم طبیعی حالت پر معدن، نبات او حیوان اغېزه کوی همدارنګه په انسان کښی هم ډېره اغېزه لری، نو باید هغه طبیعی عوامل چه د انسان، حیوان، معدن او نبات په پیدایښت کښی اثر لری ښکاره او ظاهر شی، ځوك چه د نباتاتو او حیواناتو له علمه خبر نه وی او د دوی ارتباط ورته نه وی معلوم، ښائی د دې خبری په اورېدو ډېر تعجب وکړی، لیکن باید دوی فکر وکړی چه انسان له څه شی او څنګه پیدا شوی دی؟ ظاهره خو انسان له وینو، غوښو، هډوکو جوړ شوی مګر د ده علاقه له نبات یا معدن او حیوان سره څه شی دی؟ نو انسان لپاره د دې چه د مځکې په کایناتو کښی خپله رتبه وپېژنی او له حیوان او نبات څخه خپل امتیاز حاصل کړی باید د طبیعی تاریخ څخه برخه ولری. پاك خدای زمونږ دپاره امثال بیان کړی او لکه احسن القصص د پیغمبرانو قصې ئې راته کړی دی دا ټول د دې دپاره دی چه مونږ اجتماعی نظام او د شعبو سیاست ته لاره پیدا کړو، او د اجتماعی حیات دپاره ترېنه قانونی درسونه واخلو.

پیغمبرانو هم د دې دپاره چه د بشری او حیوانی نفسونو په منځ کښی مناسبت او مشابهت لیده، اول ځل ئې د حیواناتو او رمو په ساتنه او تربیه شروع کړېده او وروسته

ئي د انسانانو تربيې ته ملاتړلي، دوى پدې پوهېدلى دي چه په بعضى نفسو کښې غضب او په بعضو کښې حلم وى، بعضى قوى او بعضى ضعيف وى، نو د هر چا حق ئې پېژندلى او ساتلى دى.

نبائي چه انسان د حيوان او نبات طبيعت او د کانو خواص وپېژنى ترڅو چه داجتماعى هيئت خدمت وکړى شى، او پدې پوه شى چه د مواليد ثلاثه (حيوان، نبات، جماد) حال له انسانى نظام سره تطبيق کېږى، او د ملت د طبقاتو اخلاق له ارضى کايناتو سره اړه او علاقه لرى.

انسان او معدن

معدنيات هغه اجسام دي چه تر ځمکى لاندى بخارو او لوګيو څخه پيدا شوى او له مختلفو اقسامو څنى جوړ شوى دى. د اجسام د ترکيب په اعتبار بعضى قوى او بعضى ضعيف وى، بعضى اوږدوالى او پلن والى قبلوى او بعضى د دې صلاحيت نلرى، انسان هم لکه معدن چه له آبى بخارو څنى پيدا کېږى له اوبو څخه پيدا کېږى او د قوت او ضعف، شرافت او خساست، رفعت او ټيټوالى په اعتبار د مور او پلار له حاله سره سم او موافق وى نو هغه انسان چه تهذيب قبلوى لکه هغه معدنى شى دى چه هر صورت قبلوى او زرګر يا پښ ترينه هر څه جوړوى او حکما لکه هغه قيمتى کاڼى داسى دى چه په کانو کښې پيدا کېږى.

کومى د پوخوالى دورې چه تر ځمکى لاندى د حرارت او رطوبت په سبب کان باندى تيرېږى، له هغو دورو سره مشابهت لرى چه د انسان په نطفه باندى په رحم کښې تيرېږى، او غوښه، وازده، هډوکى ترينه جوړېږى، پس له هغه چه انسان له موره پيدا کېږى نو کومى دورې چه په کوچنى باندى د روزنى په وخت کښې راځى، او مختلف احوال لکه روغتيا، ناروغى، نيکبختى او بدبختى ورته پيښېږى دا لکه هغه تطورات داسى دى چه معدنياتو ته د کاريګرو او کسبګرو له لاسه رسېږى، او مختلف صورتونه قبلوى!

انسان او نبات

انسان پس له تی رودلو څخه لکه بوټی (نبات) بې له بشپړی ارادې غذا خوری او حرکت کوی نو که غذا ئې طبیعی وی، د بدن په وده او لویوالی کښی تاثیر کوی او که روحی وی د عقل او ویښتوب په زیاتوالی کښی صرفیږی پدې وخت کښی ماشوم د خپل محیط القاآت قبلوی او لکه نبات د خپلی کورنۍ له حاله سره وړ پانۍ او میوه نیسی.

نو ښه روزنه د کوچنی په حال کښی هغه تاثیر کوی لکه چه د هوا اعتدال ئې د نباتاتو په نشو و نما کښی لری، او بده پالنه لکه هغه تاوده بادونه داسی دی چه د نباتاتو د مړاوی والی او وچوالی سبب ګرزی. نو څوك چه د نباتاتو په روزنه پوهیږی او پدې علم کښی لاس لری هغه کولی شی چه خپل اولاد لکه یوه ښه بوټی داسی وروزی او ښه نتیجه تری واخلی.

غرض دا دی چه د کوچنی روزونکی باید د نباتاتو او حیواناتو له علمه خبر وی، او کومه علاقه چه دا دواړه ئې له انسان سره لری هغه ورته معلومه وی چه د کوچنی په تهذیب او روزه په ښه ډول بری ومومی او د اجتماع علم د کونیه علومو په یوه متین اساس بنا شی، چه موږ هم د غرب له ژوندیو ملتو سره د سمی روزنی په اثر کښی برابر شو.

څوك چه د نباتاتو له حاله خبر شی او د نباتاتو مختلف اقسام چه ځنی واښه وی او بعضې ونی، ورته معلوم شی هغه پوهیږی چه انسانان هم بعضی لکه واښه پخوا لدینه چه ونه ځنی جوړه شی د طفولیت په وخت کښی مری او بعضی لکه ونی کمال ته رسیږی، بعضی انسانان لکه میوه داری ونی نفع او ګټه لری او بعضی لکه بی میوو ونو غوندی بې فایدې وی.

لکه چه بعضی نباتات د لمر په تودوخه او آزاده هوا کښی وده کوی، او بعضو ته لمر او هوا ضرر رسوی، همدارنګه د انسانانو په ډله کښی هم بعضی د طبیعی مناظرو په لیدلو او د پاکی او آزادی هوا په تنفس ښه نشو و نما کوي او بعضی لکه هغه بوټی چه په تورتم او تیاره کښی ښه لوئیږی او د لمر په رڼا کښی خرابیږی دوی هم په یوه فاسد محیط او تررمی‌ کښی روغ او جوړ وی او په ښو ځایو او شنو باغو کښی زړه تنګی کیږی، او هغه شان وده نه کوی!

انسان او حیوانیت

د انسان په وجود کښې پس له بلوغه شعور او احساس زیات میندل کېږی او ورځ په ورځ خپل احتیاجات ښه خوراك، ښې ښځې، ښه ځای او داسې نورو ته حس کوی، او د خپلو خواهشاتو د اجرا کولو دپاره کوښښ کوی او همدغه شی ته قوه شهویه ویله کېږی.

پدې وخت کښې چه انسان خپل قد و قامت او ښه صورت په هنداره کښې ووینی، د کلان کارئ آثار پکښې ځرګندېږی او ځان ورته لوی سړی ښکاری دا د غضبی قوی آثار دی چه ورځ په ورځ پکښې زیاتېږی. پدې دوو خصلتو (شهوت، غضب) کښې حیوان له انسان سره شریك دی، نو هر کله چه د ځوانئ خواهشات د ده په عقل باندی غالب شی ولمړیو عناصرو آثار او د مور او پلار خویونه پکښې ښکاره کېږی، نو که له لوړی او زوروری کورنئ څخه وی، لکه هغه ځناور او درنده چه د بل د ښکار غوښې نه خوری، دی هم د بل پس خوردی ته سترګې نه نیسی او دنائت خواته میل نه کوی او که چیری له ټیټې او خسیسې کورنئ وی نو په هر قسم دنائت په ممکن وی ځانته خوراك پیدا کوی.

دا قسم انسانان د اشرارو له نوعې څخه حسابېږی چه په شرارت کښې یو له بله تفاوت لری. همدارنګه د شرف خاوندان هم د قوتونو او د هغو عناصرو په اعتبار چه د دوی په روحیاتو کښې ئې اثر کړی متفاوت دی.

څنګه چه اهلی او کورنی حیوانات بعضی قوی وي، چه درانه درانه بارونه له یوه ځایه بل ځای ته وړی، په انسانانو کښې هم بعضې داسې کسان وی چه سخت او ګران کارونه سرته رسولی شی، او فکری قوت، هیڅ نلری یوازی د علمی قوت خاوندان وی او دا کسان د دې دپاره پیدا شوی وی چه بل څوك ئې په لار بوزی او کار څنې واخلی.

تر دې ځایه په هغه مناسبت او مقارنت چه د انسان، معدن، نبات او حیوان په منځ کښې موجود و او د اجتماع د علم لوستونکو ورته ضرورت درلود لږ څه بحث وشو، د یوه ملت قاید ته لازمه ده چه د کایناتو او موجوداتو ټول قوانین له بسیطو عناصرو څنې نیولې، تر لویو مرکباتو پورې تر نظر لاندې ونیسی.

زمونږ غرض دا نه دی چه ټول خلق دی د طبیعی تاریخ په لوستلو او تطبیقولو باندی مصروف شی ځکه چه دا د قوم د واکدارنو او مشرانو کار دئ چه له دې راز معلوماتو څنې استنباط وکړی او د خپل قوم او وطن دپاره مناسب قوانین او اجتماعی اصول

غوره کړی. او دا خبره هم باید معلومه شی چه مونږ د علم اجتماع متخصصینو ته ډیر احتیاج لرو.

د اقلیم، اوبو او هوا اغیزه
د قوم په روحیاتو کښی

لکه چه اوبه او هوا په نباتاتو او حیواناتو کښی اغیزه لری همدارنګه په انسانانو کښی هم عقلی او جسمی تاثیر کوی. اجتماعی علماءً او هغه سیاحان چه په مختلفو هوادونو کښې ګرزېدلی دی او د هر ځای د انسانانو خصوصیات ئې په رنګ، شکل کړه وړه کښی لیدلی دی دا حقیقت بې شك او شبهې قبلوی، نوځکه علامه ګوستاولوبون وایی چه که موږ د پخوانیو او اوسنیو ملتو په حال کښی غور وکړو او د هر ځای زاړه او نوی مدنیتونه تر نظر لاندی ونیسو، نو د اجتماعیونو پدې قول به یقین وکړو، چه د معتدلو اقلیمونو اوسېدونکی د عقل په اعتبار تر هر چا زیات او په مدنیت کښی هم تر نورو وړاندی دی، لکه چه تاریخ هم د معتدلو مناطقو د تمدن آثار او نفسی صفات لکه همت، ذکاوت او داسی نور ... او د شمالی خواو (یخو منطقو) بی فکری او عدم نشاط او د ډیرو تودو ځایو سستی او وحشت موږ ته ښیئی.

نو اجتماعی علماؤ د اقلیمو تاثیرات او نور عوامل تر نظر لاندی نیولی دی او د دې دپاره چه د جماعتو عقلی اندازه وښئی، بعضې قواعد ئې وضع کړی چه دې بحث ته علم عمران ویل کیږی، کوم عوامل چه د عمران پوهانو د ملتو د مدنیت او استعداد دپاره د مقیاس په ډول بیان کړی هغه دا دي.

عوامل او تاثیرات ئې په انسان کښی

د اقلیم اعتدال	-	ذکاوت او د ترقی استعداد
د اقلیم برودت (سوړتیا)	-	بې عقلی او د ادراك ضعف
د اقلیم حرارت (تودوخه)	-	سستی او د عقل ضعف
زلزلې	-	نا امیدی
د زراعتی محصولاتو زیاتوالی	-	سستی، تنبلی، د ابتکار ضعف
د محصولاتو لږ والی	-	د عزم قوت، او د ذهن انکشاف
د کانو زیاتوالی	-	عملی اقدام، او د اختراع فکر

دا هغه عوامل دی چه عمرانی پوهانو د اقوامو د ترقۍ او انحطاط دپاره مقياس مقرر کړی مګر د تودو او سړو زنطقو د انحطاط او ټيټوالی عوامل يو شان او مساوی نه دی ځکه چه مونږ ته تاريخ، د تودو ملکو مدنيتونه لکه: هند، چين هم راښئيی، نو ويلی شو چه د تودوخې زياتوالی نسبت سړتيا او برودت ته په انحطاط کښی لږ تاثير لری د همدې لامله بعضی اجتماعيون وايی چه د تودې ځکی خلق د ترقۍ استعداد لری خو اطمينان او د حاکمانو د لجوئی ورته ضرورت دی.

معتدل اقليمونه

معتدل اقليمونه د تودو او سړو ملکو په منځ کښی واقع دی او قسم قسم بوټي پکښی شنه کيږی.

د داسی ځايو خلق په کسبو کښی يو له بله مختلف وی. په فلاحت کښی تر نورو تکړه په تجارت کښی هوښيار، په صناعت کښی ګړندی اوله همته ډك وی.

سړې ځکی

ساړه اقليمونه چه په شمالی منجمده منطقه کښی واقع دی ځمکه ئې د زراعت دپاره ښه مستعده نه ده نو خلق ئې خپله غذا او ضروريات له بحر څخه مومی او دا حالت طبعاً د دوی د صبر او قناعت موجب ګرزی.

تاوده اقليمونه

تاوده ځايونه چه زراعتی محصولات پکښی ډېر او قسم قسم وی خلق ئې د محصولاتو د زياتوالی په سبب له احتياجه خلاص وی، او زيار ايستلو ته نه مجبوريږی نو طبعاً عياش او تنبل وی، دوی يوازی عيش او استراحت غواړی که پردی حاکم ورباندای مقرر وی هم ورته ډېر بد نه ښکاري.

د داسی ځايو د خلقو عزمونه سست، او عقلونه ئې ضعيف وی، د همدې لامله د تودو اقليمو اوسيدونکو، فاتحينو او استعماريونو ته په ځان باندی لاره ورکړې، او په خپل وطن کښی ئې خلقو ته د فتح او برى ميدانونه جوړ کړی دی او په محض حيات قانع شوی وی!

د اقليم د اوبو او هوا تاثير يوازی د ملتو په اخلاقو پوری منحصر نه دی په صناعيو او لغاتو کښی هم تاثير کوی ځکه چه د اقليم طبيعت او کانونه خلق هغو صنايعو ته وړاندی

کوی چه له هغه اقلیم سره مناسبت لری، او د اختراع او ابتکار فکر هم د محیط له تقاضا سره سم پکښې پیدا کوی، مثلاً دوربینمو صنعت په هغه ملك کښې ترقی کوی، چه د توت ونی پکښې زیاتی وی.

همدارنګه لغات هم د اوبو او هوا په اعتبار د یوه ځای له بل ځایه فرق کوی، او لهجه هم هرومرو بدلیږی، که په یوه وطن کښې یوه ژبه هم وی د یوې علاقې تلفظ له بلې علاقې څخه پیژندل کیږی، او لکه چه د افرادو په منځ کښې مباینت لیده کیږی، د فرقو او شعبو په منځکښې هم توپیر او تفاوت وی.

انساني ټولنې

کوم وخت چه د مشرق پوهانو د علومو اساس ایښود، د سیاست او اجتماع علم ئې هم په نظر کښې نیولی وو، وګورئ! ابونصر فاریابی[1] له لسوقرنو راهیسې دې خواته توجه کړېده او د خپل کتاب (اراٴ اهل المدینة الفاضله) په اخر کښې ئې اجتماعی بحث د خلاصې په ډول راوړی چه موږ ئې د انساني اجتماعاتو اقسام دلته را نقل کوو.

د انسان کمال په اجتماع پورې اړه لرې او انساني اجتماعات بعضې کامل او بعضې غیر کامل وی، کامله اجتماع په درې قسمو – عظمی، وسطی، او صغری وېشله کېږی. عظمی د ټولو ملتو اجتماع ته او وسطی د یوه ملت اجتماع ته چه د دنیا په یوه حصه کښې وی ویل کېږی او صغری دیوه ښار د اوسېدونکو اجتماع ته وایی.

غیر کامله اجتماع ګانې لکه د یوه کلی یا محلې یا د یوه کاله د اوسېدونکو اجتماع ګانې دي، چه د بشری اجتماع اساس بلل کېږی.

هره وړه ټولنه د لویې اجتماع خادمه ده، او یوې اجتماع ته هغه وخت اجتماع فاضله ویله کېږی، چه افراد ئې د سعادت په میندلو کښې یو له بله سره مرستی وی او که داسی نه وی نو غیر فاضله ورته وایی.

فاریابی وروسته تر دې بشری اجتماع د بدن د اعضاؤ د اجتماع سره تشبیه کوی او وایی چه یو ملت یا د یوه ښار اوسېدونکی لکه یو بدن داسی دی چه بعضې اعضا پکښې خادم او بعضې مخدوم وي، چه د رتبې په اعتبار یو له بله تفاوت لری، نو لکه چه زړه، دماغ، او د حس او حرکت نور اعضا او غړی ځان ځانته وظایف لری همدارنګه د یوه وطن اوسېدونکی هم هر یو د ګوښی کار استعداد لری او هر یو د خپلی رتبې او مقام په اعتبار ځانته حیثیت مومی.

کورنی ژوندون

هر کله چه کورنۍ د شعبو او قبایلو اصل او اساس دی، نو د هر ملت کورنۍ چه د علم اجتماع په صحیح اساس باندی جوړی وی، هغه ملت به هرومرو د سیادت او حریت خاوند او د ترقۍ لرونکی وی، او که داسی نه وی نو په ذلت او خوارۍ به ککړ وی، نو ځکه موږ د کورنۍ او ازدواج په تاریخی دورو او په منزلی امورو کښې بحث کوو.

---

[1] ابونصر فاریابی (۲۶۰ – ۳۳۹ هـ) مشهور فیلسوف دی، چه زموږ د وطن په فاریاب کښې زیږیدلی دی. (مترجم)

ازدواج

ازدواج يعنی ښځه کول يو طبعی امر دی چه د ملتو د مقاصدو او قوانينو په اعتبار تغير پيدا کوی، او له طبيعی صورت څخه شرعی حالت او مفيد صورت ته انتقال کوی، نو فلاسفه ئې يو طبيعی امر، او مقننين ئې مدني تړون ګڼی، د دين خاوندان ئې يو مقدس او مسنون کار او د نسل د زياتوالی دپاره ډېر ضرور او لازم بولی، اجتماعيون او اقتصاديون ئې هم د اجتماع دارمدار او د انتظام او راحت يو لوی سبب شمېری.

بعضې خلق لکه يونانيان ښځه د نارينه يوه حقيره خادمه او شريره طايفه ګڼی چه د تذليل دپاره ئې په نکاح اخلی، او دا ذهنيت دوی ته له خپلو حکماو پاتی شوی دی مګر ځوك چه حقيقت ته رسېدلی دی هغه د ښځو په حق کښی دا قسم ذهنيتونه نلري او په ښه نظر ورته ګوری.

ازدواج او اجتماعی ټولنه

که ځوك غواړی چه روغ او سليم العقل افراد او يو قوی نسل د جامعې د خدمت دپاره پيدا کړی بايد له مسکراتو او هغو شيانو چه د ګيډی د ناروغيو سبب ګرزی خپل ځان وساتی، ځکه چه اولاد زيات صحی خصايص له خپل پلار او مور ځنی مومی، نو پلار برسېره پدې چه ښائی د ښې روغتيا لرونکی وی ښه تندرسته ښځه دی هم په نکاح اخلی چه اولاد ئې قوی او صحيح راشی.

که سړی څه قدر ضعيف هم وی که ښځه قوی او د ښه صحت لرونکې وي، د اولاد په حق کښی د مېړه د ضعف تلافی کولی شی، او که دواړه ضعيف وی نو هېڅ شك نشته چه اولاد به ئې هم ضعيف وی.

دا منله شوې خبره او د وراثت د قانون متقضی ده، چه اخلاقی او جسمی صفات له پخوانيو څخه وروستنيو ته انتقال کوی نو بايد پخوا له ازدواج څخه دا مراعات وشی، چه مېړه او ښځه له هغو امراضو چه د وراثت په اعتبار راتلونکی نسل ته يا له ښځی ځنی مېړه ته او له مېړه څخه ښځی ته سرايت کوی خلاص وی، نو هر ملت که غواړی چه تر نورو ملتو قوی او د ترقی په لاره کښی وړاندی وی ښائی د دغسی امراضو چه د ازدواج په واسطه سرايت کوی جلوګيری وکړی. ځوك چه پدې باب کښی زياتو معلوماتو ته ضرورت لری هغه بايد هغو طبی کتابو ته چه پدې موضوع کښی ډېر تفصيل لری او خورا مفيد دی مراجعت وکړی او خپل معلومات کامل کړی.

د کوزدې کال او وخت

څه شی چه د ډېر غور او دقت وړ دی هغه د واده او نکاح وخت دی، ډېر خلق د خپل زوی او لور نکاح ته پخوا له بلوغه اقدام کوی، او بعضی تر ډېرشو کلو بلکه زیات تاخیر کوی نو د دې دپاره چه دا افراط او تفریط له مینځه لیری شی او یو مناسب ټاپی ورته وټاکل شی، اطباؤ پدې موضوع کښې ډېر غور کړی او ویلی ئې دی هر وخت چه هلك او نجلی خپل تناسلی احتیاج حس کړی او بلوغ ته ورسېږی دوه کاله وروسته لدې باید د دوی د ازدواج او نکاح دپاره اقدام وشی، ځکه چه تر دې دمخه برسېره پدې چه دوی دواړه د ازدواجی حیات او کورنۍ ژوندون په خوند ښه نه پوهېږی، او عمر ئی سره تریخ کېږی تناسلی اعضائې هم د ودی او لوېښت انتهائی حد ته نه وی رسیدلی، نو هم دوی ته ضرر رسیږی او هم ئې اولاد ضعیفه کېږی نو پس له بلوغه باید دوه کاله نور هم تاخیر وشی، تر دې زیات تاخیر هم ښه نه دی، ځکه چه تناسلی اعضا بیکاره او مهمل پاتی کېږی او تناسلی قوت ئې ضعیفه کېږی، نو دغه وخت باید د واده دپاره مناسب وګڼل شی او هیڅ تقدیم او تاخیر پکښې ونشی.

د بلوغ زمانه د دې لامله چه یو ځای له بل ځایه د آب او هوا، تودوخی او سوړتیا په اعتبار فرق کوی تعین نشوه.

د کور سرشته (تدبير منزل)

څوك چه د اجتماع علم ته په سر سري نظر ګوري هغه به دا بحث او د ازدواج مسايل او همدارنګه د عايلي د روغتيا خبرې د دې کتاب له موضوع څنې خارجي وګڼي مګر که ښه ځير شي او پدې پوه وي چه عايله او کورنۍ د اجتماع اساس او لمړۍ حلقه ده، چه رورو زياته شوې او تر دې حده رسېدلې ده، هغه به مو مقصر وبولي که لدې بحثونو صرف نظر وکړو، او دا بحثونه به پدې موضوع کښې داخل وګڼي، نو موږ دا بحثونه ضرور ګڼو او څه چه بوعلي سينا پدې موضوع کښې ليکلي دي را نقل کوو او د دې دپاره چه خلقو ته دا معلومه شي چه د تدبير منزل علم د دې عصر له ارمغانونو څنې نه دی له ډېرې مودې پدې خوا، دې علم رواج درلود او موجود و، له ((ارشاد القاصد)) څخه چه څه دپاسه اوه سوه کاله مخکښې ليکل شوی او پخوانی کتاب دی د دې علم تعريف را اخلو، د دې کتاب مؤلف وايي چه د تدبير منزل علم د ښځې او مېړه او اولاد او خدمتګارو په مشترك احوال کښې بحث کوي، او فايده ئې د کور انتظام او سرشته ده چه د انسان د سعادت سبب ګرزي.

د انسان سياست له ښځې سره

شيخ بوعلي سينا وايي چه صالحه او نيکه ښځه له نر سره په مال کښې شريکه او د کور په کارو کښې ملګرې ده، او ښه ښځه هغه ده چه هوښياره، ديناره، فرمان برداره او امانت ګره وي چه له خپل مېړه سره زيات محبت لرې او په خدمت کښې ئې صادقه وي، شنډه او زبان بازه نه وي او برسېره پدې د انتظام او تدبير خاونده وي چه د مېړه لږ مال د ښې سرښتې په واسطه زياتوی او د ښو اخلاقو په سبب د مېړه زړه خوښ ساتی.

شيخ د مېړه په سياست کښې له ښحې سره دا شيان ضرور ګڼي.

ځان د ښځې په نظر کښې مهيب او موقر ښودل او ښځه د کاله په کارو مشغولول، دا ځکه چه که مېړه د هيبت خاوند نه وی ښځې ته سپك او معمولی سړی ښکاری او اطاعت ئې په ځان لازم نګڼی.

همدارنګه د مېړه وقار هم د ښځې د محبت او دلچسپۍ سبب ګرزی، ښځه ئې د خپلې سر لوړۍ موجب ګڼی او خپل مېړه ته په درنه سترګه ګوری، د ښځې مشغولول د کاله په کارو باندی هم يو مهم امر دی چه ښځه له بېځايه ناستی ولاړی منع کوی او له کور سره ئې دلچسپی پيدا کوی.

د انسان سیاست له اولاد سره

شیخ بوعلی سینا وایي چه اولاد په مور او پلار باندی بعضی حقوق لری چه د مور او پلار د توجه وړ دي.

اول باید مور او پلار خپل اولاد ته یو ښه مناسب نوم پیدا کړی او وروسته ورته یوه داسی دایی پیدا کړی چه بی عقله او مرضی نه وی ځکه چه د دایی شودې په طفل کښی اثر کوی. هر وخت چه طفل له تی ځنی پرېکړ شی باید پخوا لدېنه چه هغه بد بد خویونه زده کړی ښه ښه خویونه او ادب وروښودل شی او له بدو کارو ځنی ئې کله د تحسین او آفرین په واسطه او کله د ملامتولو او سرزنش په ذریعه وژغوری او هر وخت چه د زده کړی قوت پکښی پیدا شي تر تعلیم لاندی ونیول شی، د کوچنی روزونکی او مربی باید عاقل، متدین او د کوچنیانو په اخلاقی پالنه پوه وی، د وقار او خوږ بیان لرونکی او د نظافت، سیاست او مروت خاوند وی. هر کله چه کوچنی له دینی او اخلاقی زده کړو څخه فارغ او د لغت د اصولو له زده کولو وزګار شی، باید د یوه مفید صنعت زده کړېته وګمارل شي چه د خپل حیات تامین ورباندی وکړی شی.

دا یوه عمومی تربیه ده چه ابن سینا بیان کړېده، خصوصی تربیه باید د هر ملت له خپلو احتیاجاتو او مقتضیاتو سره سمه وی[1].

د انسان سیاست له خپلو خدمتګارانو سره

د دې دپاره چه د تدبیر منزل او د سیاست د علمو قدامت او پخوانیتوب معلوم شی موږ د شیخ بو علی سینا له بیانه چه پدې موضوع کښی ئې کړی لږ څه را نقل کوو. وګورئ!
شیخ دا موضوع څنګه ښه تحلیل کوی او وایی چه خدمتګاران لکه د انسان اعضا او غړی داسی دی چه لکه لاس او پښې او نور اعضا د ده په کارو کښی ښوروېږی او کار ورته کوی، که خدمتګاران نه وی انسان مجبور دی چه پخپله خپل کارونه تر سره کړی او داسی کارو ته اقدام وکړی چه د ده شان و شوکت ته صدمه رسوی نو باید سړی با همته او امین خدمتګاران ځانته غوره کړی او داسی معامله ورسره وکړی چه د هغوی د خوشحالتیا او اخلاص سبب شی او سره لدې باید خپل وقار او هیبت هم د هغوی په

[1] اوس د روزنی او پالنی علم ډېر ارت شوی دی، چه بېل اصول او ځانته مخصصین لری، موږ باید د اوسنی علم سره سم د خپل
[2]ملت اوپښتنوالی تر سیوری لاندی خپل زامن ورزو (مترجم)

نظر کښې وساتي، ځکه چه د انسان خپل وجاهت او وقار لکه حاجب او دروازه وان د سړی حرمت او عزت ساتي.

که چیری له کوم خدمتګار ځنې کوم ناوړه کار څرګند شي باید سړی ئې په داسې شان له هغه کاره را وګرزوی، چه د هغه د زړه بد والی سبب نشي او که کوم ډیر بد کار ورڅخه څرګند شي، چه بخښنه ئې د سړی سیاست ورانوی، ښائی له خدمتګارئ منفك شي چه د ده بدی او بد اخلاقي نورو ته سرایت ونکړی.

کورنۍ نیکبختي

د کورنۍ نیکبختۍ اساس نیکه او صالحه ښځه ده چه د کور اداره په اخلاص او ښه زړه کوی، او د خپل کاله شئون ساتی نو باید هر څوك د جمال حقیقت وپېژنی او ځانته د حقیقی جمال لرونکې ښځه غوره کړی، ځکه چه اکثره اجتماعي نقایص په کورنیو کښی د همدې لامله پیښیږی چه ځلمیان د جمال په پېژندلو کښی غولیږی او هر یو له خپل میل سره سم یو قسم جمال خوښوی، او د هماغه ښایست لرونکې ښځه ټاکی، څوك یوازی د مخ په سپینوالی او سور والی او غټو سترګو او څوك په ښه کړه وړه غولیږی، د روحی او معنوی ښکلی توب هیڅ مراعات نه کوی. بعضی خلق لا د ښځی تمول او معتبری په نظر کښی نیسی او دې ته نه ګوری چه دا راز ښځه خپل میړه ته په ډېره درنه سترګه نه ګوری او ډېر انقیاد ورته نه کوی، نو باید ځلمیان دا قسم فکرونه چه اجتماعی نظام ورانوی له خپلو ذهنو وباسی، او په تش ظاهری جمال او جلال ونه غولیږی.

لمړۍ تربیه

پدې کښې هیڅ شك نشته چه عایله او کورنۍ د کوچنی د روزنی لمړی ځای دی چه دی د کار او عمل او د حیات د جګړو دپاره تکړه کوی او د معاشرت او اجتماعی حیات مبادی ورته ښئیی.

د کورنۍ عادتونه او خویونه د کوچنی د اخلاقو اساس او لمړۍ خښته ده، نو که چیری کوچنی پدې لمړۍ مدرسه کښی ښه وروزل شی، البته د خپلی کورنۍ او د مور او پلار د خوشحالۍ سبب کیږی.

وړوکی که څه هم په ظاهره یو ضعیف مخلوق معلومیږی، مګر د یوه ملت په قوت کښی حقیقی او رښتیانی تاثیر لری نو ځکه د اجتماع علما او لوی حکماء چه خپل عمرونه د ملت د قوت د اسبابو په څېړنه کښی تیروی د اطفالو د ضعف او د نسل د لږوالی او زیاتوالی په موجباتو ډېر غور او دقت کوی ځکه چه همدغه واړه دبلی ورځی ځوانان او ځلمیان دي.

نو ښائی پدې ځای کښی د میندو د معلوماتو دپاره د اساسی روزنې څه حصه ولیکله شی او ورته معلومه شی چه تربیه په انسان کښی داسی تاثیر کوی لکه چه د باغوان زیار او عمل ئې د باغ د بوټو او ونو په وده کښی کوی، نو لکه چه د باغ بوټې او ونی په نشو و نما کښی د مربی روزلو ته اړتیا لری، نو روزنه د علم اجتماع یوه لویه شعبه ده، چه لویو لویو خلقو لکه نیلسون، روسو فرانسوی او پس له هغه پستالوژی د نولسم قرن او داسی نورو اشخاصو پکښی ښه ښه تالیفونه کړیدی او لکه ابن سینا چه پخپل کتاب (قانون)

کښې ورته يو فصل خاص کړی نورو طبيبانو هم ورته پخپلو کتابو کښې فصلونه مقرر کړيدي.

تربيوی مذاهب

کوم علمی اصول چه د روزنې پوهانو وضع کړيدی درې مذهبه ځنې جوړيږې:

لمړی: د هلفتيوس فيلسوف مذهب دی وايي وړوکی په اوله کښې د هر شی د قبلولو دپاره مستعد وی نو هر کله ئې چه لمړی ځل په مور يا دايی سترګی ونښلی همدغه ئې اول مربی ګڼل کيږی، چه د حيات لاری ورښئي نو بنا پر دې نظريی کوچنی په ښو او بدو نه ستايل کيږی، او لکه يو حيوان د خپل احتياج او خواهش سره سم حرکت کوی او د نورو تقليد کړی.

دوهم: د ډاکتر غال المانی مذهب – دی او بعضی نور کسان د ټولو نفسی خواهشاتو چينه اعضا او جوارح ګڼی، او وايي چه که دغه د انسان ناقص وی هغه انسان د معنی په اعتبار هم ناقص وی تربيه پکښې تاثير نشی کولی.

دريم مذهب: يوه بله ډله چه دا دواړه مذهبه افراط او تفريط ګڼی وايي چه ډير کوچنی سره لدې چه اعضائې ناقص وی، روزنه ښه اغېزه پرې کوی او ډير کوچنی بيا سره لدې چه روغتيا او بدن ئې ښه وی هم روزنه پکښې اثر نشی کولی، نو بايد طبيعت او تربيت دواړه مؤثر وګڼل شی او د دواړو خواوو مراعات وشی، ځکه چه طبيعت انسان ته مختلف او متفاوت قوتونه ورکوی او تربيت همدغه قوتونه د محيط له حال او د کوچنی له ميل سره سم عقلی او اخلاقی خواو ته متوجه کوی، نو ويلی شو چه روزنه د اخلاقو او عقلی او مادی قوتو صيقل دی چه دا ټول قوتونه د عمل دپاره مستعد کوی او پخپل وړ محل کښې ئې استعمالوی.

افلاطون وائی، تربيه روح او جسم دواړه هر ممکن کمال او جمال ته رسولی شی.

سپنسر وايی، تربيه انسان د پوره معيشت دپاره تياروی.

د تربيې نيتې او هغه شيان چه پر تربيه کښې اثر کوی

کوم شيان چه د تربيې په اصلاح يا خرابوالی کښې تاثير کوی هغه دا لاندينی عوامل دي.

١ کور
٢ همنشينان او ملګري
٣ مکتب او مدرسه
۴ فاميل او کورنی

۵ کتابونه او جراید
۶ طبیعت
۷ سیاحت

نظر دې پاسنیو عواملو ته روزنه درې اصلی دورې او یوه تتمیمی دوره لری، چه د درو لمړیو دورو آثار پکښی ښکاره کیږی.

۱: مورنۍ تربیه چه د ولادت له وخته شروع کیږی او په اوه کلنۍ باندی ختمیږی.

۲: اولنۍ تربیه چه کوچنی د خپلی مور له لاسه ووځی پلار او د ابتدائي مکاتبو معلمانو ته سپارل کیږی تر څوارلس کلنۍ پوری.

۳: ثانوی تربیه چه هلك په عالی مکاتبو کښی له لویو ښوونکو څخه تحصیل او زده کړه کوی.

۴: تتمیمی دوره چه پدې وخت کښی انسان اجتماعی ډکر او د عمل میدان ته داخلیږی، دا دوره د حیات په ختمېدلو باندی تمامیږی او بس.

نو څوك چه له خپل اولاد سره مینه او علاقه لری باید په هره دوره کښی خپل اولاد ښه وروزی او د عمل په لاره ئې د ملت د مصلحت دپاره روان کړی. د کورنۍ تربیې مسئولیت د کورنیو په مشرانو او د اولنۍ او ثانوی تربیې مسئولیت پر حکومت او ملت دواړو باندی دی، چه باید داسی مدارس او مکاتب پیدا کړی چه حیاتی علوم پکښی لوستل کیږی.

د دې کتاب موضوع هغه لمړۍ تربیه ده چه مورنۍ تربیه ورته ویل کیږی. دوهمه او دریمه تربیه د مملکت په داخلی سیاست پوری اړه لری. هر کله چه د تربیې علما علم النفس د تربیې اساس ګڼی، او د انسانی جامعې د نفسی حالاتو پېژندل د یوه انسان په نفسیت پېژندلو پوری تعلق لری، لازمه ده چه میندی له علم النفس څخه څه برخه ولری چه د خپلو اولادو طبیعت وپېژنی او استعداد ئې وروزلی شی.

علم النفس

څوك چه د غړو او اعضاو له وظایفو خبروي، او دې علم د (فزیولوژی) سره اشنا وی هغه ته د اعضای رئیسه ؤ وظایف، د هضم، د زړه ښورېدلو، سږیو ته د هوارسېدل تاثیر چه د انسان په حیات کښې ئې لری دا ټول کیفیتونه معلوم وی مګر دا پوهنه او دا علم سطحی او قاصر بلل کیږی ځکه چه انسان یوازی د دې ظاهری جسم نوم ندی، انسان د یوه معنوی شی لرونکی هم دی چه هغه د شعور، علم او فکر آله ده او عقل ورته ویل کیږی.

انسان لکه چه د خپل جسم روزنه او تربیه کولی شی د عقل په روزلو او پاللو هم قادر دی چه لمړی ځل پخپلو هغو معلوماتو کښی چه د ده عقل ورسره اشنا دی ښه غور او دقت وکړی او وروسته خپل معلومات مرتب او زيات کړی ترڅو چه هغه علم ته چه په عقل کښی بحث کوی او علم النفس ورته وايی ورسېږی. لدې بيانه به معلومه شوې وی چه علم النفس په ټولو نفسی مظاهرو او حرکاتو کښی بحث کوی.

خاطر

يوه ورځ يوه زده کوونکی په امتحان کښی چلول کاوه ښوونکی ورته په قهر شو او يو ساعت ئې له خپل مشغوليت څخه ايسار کړ، او تر قيد لاندی ئې ونيو، لږ شيبه وروسته د متعلم رنګ ژيړ او بيهوښه شو، شعور ترې لاړ، او د عقل حرکات ئې بند شوه چه نه ئې څه ليدل او نه ئې څه اورېدل، نو ښوونکی ازادی او خلاصی هوا ته وايست او په مخ ئې ورته سړې اوبه وشيندلی، پس لدې د متعلم په اعضاء او بدن کښی نوی حيات وچلېده او حس پکښی رو رو پيدا شو سترګی ئې ببرته وغړولی، او عقل ئې د خپلو وظايفو په ادا کولو شروع وکړه، په زړه کښی ئې د افکارو سلسلې جوړی شوې او خاطر ئې په هغو شيانو چه د ده په زړه کښی ګرزېده مشغول شو. نو د عقل د وظايفو اجرا کولو ته خاطر ويل کېږی.

هره ښځه چه په عقلی امورو پوره نه پوهېږی او تحليلولی ئې نشی هغه د خپل کوچنی په ذهن کښی څه نشی ځايولی، او نه ئې خاطر او ادراك د ذکاوت او زيرکی درجې ته رسولی شی.

د عقل د روزلو لاری

انسان لکه چه د بل عقل روزی خپل عقل هم روزلی شی.

د عقل د روزلو دپاره دوې طريقې دی چه يوېته ظاهری او بلی ته باطنی وايی. باطنی طريقه چه نسبتاً مشکله ده پدې ډول کېږی چه انسان خپل نفس له ځانه جدا وګڼی او مراقبت ئې وکړی.

ظاهری طريقه دوه قسمه ده يوېته ملاحظه او بلی ته تجربه ويل کېږی. ملاحظه دېته وايی چه سړی د نورو عقلونه، د بعضې علاماتو په واسطه ځانته معلوم کړی او بيا هر وخت چه هغه علامات پخپل ځان کښی ووينی اثر ته يې هم ښه ملتفت شي چه بيا د تطبيقاتو په اثر کښی د نورو احوال او هغه شی چه د هغوی په خاطر کښی ګرزی معلوم کړی شی. دېته فراست وايی چه انسان د دې په واسطه مريض او ضعيف عقلونه هم

روزلی شی، او معلم د خپلو شاګردانو عقلی حرکات هم پرې معلومولی شی. تجربه د عقلی حرکاتو او واقعاتو څخه نتایج اخستل دی.

د عقل وده او اقسام

که میندی د علم النفس څخه معلومات ولری، د خپلو کوچنو په حرکاتو او افکارو پوهیږی، او د خپلو اولادو د مرضو علاج کولی شی.

داسی میندی البته د خپلو زامنو په ذهن کښی شجاعت او د نفس لوړتیا ځایوی، او د لویو خلقو په پوړ کښی ئې دروی. د همدې لامله (مونتینی) وایی چه زموږ د لویو عیبو جراثیم زموږ د طفولیت له زمانې سره متصل دی او زموږ د لویو امورو جلب د میندو او دایي ګانو په لاس کښی دی. د عقل د لویښت او ودی دپاره څلور مراتب دی، که کوچنی ترسمی روزنی لاندی ونیول شی، عقل ئې په هره مرتبه کښی وده کوی او کنه نو محروم پاتی کیږی، او نوم یې د انسانیت له صفحې بیخی محو کیږی.

لمړی مرتبه

کوچنی د خبرو کولو تر وخته: پدې وخت کښی د کوچنی عقل د هر شی د صورت د پیژندلو دپاره مستعد وی، او د شیانو فرق یو له بله تر یوې اندازې پخپل شعور کولی شی، پدې وخت کښی باید دکوچنی له نظره ډیر صورتونه تیر شی، چه دی ورسره اشنا شی.

دوهمه مرتبه

د خبروکولو له وخته تر بلوغه پوری د عقل دوهمه مرتبه ده چه د تمیز عقل ورته ویل کیږی، د کوچنی عقل پدې وخت کښی د شیانو د تعریف او منافعو تجسس کوی، او غواړی چه په صحیح طو ورته معلوم شی، پدې وخت کښی که طفل هر څومره پوښتنی وکړی ښائی چه ونه تر ټل شی، او نه په وهمی صورتو او ډاروونکو خیالاتو ووېرول شی، چه ډار او خوف ئې په زړه کښی ځای ونه نیسی، پدې وخت کښی ښائی چه هر کوچنې ډیر قهر او شدت هم ونشی، چه ورته عادی او بې تاثیره ښکاره نشی.

دریمه مرتبه

د عقل دریمه مرتبه د کوچنی د بلوغ او ابلوغوالی له وخته شروع کیږی پدې وخت کښی عقل دوې ملکې پیدا کوی چه یوېته د استحصال او بلی ته د استحضار ملکه وایی، پدې دوره کښی عقل د شیانو منځکښې ارتباط او مناسبت لټوی او د هر شی د پیژندلو او د فایدې معلوملو دپاره هڅه کوی، نو باید کوچنی ته په همدی وخت کښی ښه اداب او ښه سلوك وښودل شی، او له خپلو ملی دودونو او عاداتو سره اشنا شی، چه

له خپلو ورونو او ملګرو سره په مينه، او له مشرانو سره په احترام سلوك وکړی، او د چا زړه آزار نکړی.
ماشوم پدې وخت کښی لکه نيالګی او تربيه لکه اوبه داسی دی، چه نيالګی پرې وده کوی او خوږه ميوه نيسی.
پوخ سړی هېڅکله خپل خويونه او عادتونه نه پرېږدی، نو ښائی چه سړی خپل اولاد په همدغه وخت کښی د ښو خيالی او لطيفو قصو په اورولو ښو ښو کاروته راواړوی، او بې لدېنه چه هغه ته صريح امر ونه وشی، بايد د حکاياتو په ذريعه او د ترغيب له لاری ښه ښه خويونه ئې په دماغ ځای کړه شی، مګر کومی قصی چه له حقيقته ليری وی، او وقوعی جنبه نلری، لکه د عفريت يا فانوس سحری او داسی نوری قصی هغه بايد سړی د خپل اولاد غوږ ته ونه رسوی، چه محض اوهام او هغه اميدونه چه نه عملی کېږی د ده په ذهن کښی ځای ونه نيسی، او لکه بعضې کسان چه د عفريت داېلولو ارمان کوی، او نه ور رسېږی دی هم د دغسی آرزوګانو (چه نه په حيات کښی دخل او نه خارجی وجود لری) په ارمان او سودا کښی پاتی نشی، نن د هر قوم پوهان او پياوړی اشخاص کوښښ کوی چه دا قسم افکار د نوی نسل ذهن ته ونه رسېږی.

څلورمه مرتبه

د عقل څلورمه مرتبه د بلوغ له وخته د ځلميتوب او رشد تر وخته پوری ده، که اولاد په صحيح طور روزل شوی وی، دغه وخت د ده په عقل کښی د سعادت آثار ښکاره کېږی او په جامعه کښی مسعودانه ژوند کولی شی، پدې وخت کښی بايد اولاد ته نظری تعليمونه وشی، او هغه علمونه وروښودل شی چه دی ورته احتياج لری.
هر کله چه انسان د عقل دا ټول مراتب طی کړی، نو دی په هيئت اجتماعی کښی يوه ګړندی او کاريګر عضو ګڼل کېږی، په ښه سلوك د تحسين وړ ګرزی، او په بدو کارو ملامتېږی، پدې وخت کښی بايد انسان د لويو خلقو تاريخ ته رجوع وکړی او د هغوی په احوالو ځان خبر کړی، چه دی هم د هغوی په لار لاړ شی، او پيروی ئې وکړی.

د بدن روزل

هر کله چه کوچنی پيدا شی او د دنيا هوا پرې ولګېږی قسم قسم حالات پرې راځی، او هر راز عوارض ورته پېښېږی نو ده ته د ولادت له وخته د قوت او رشد تر مهاله ډېر تدابير په کار دی ترڅو چه دی د ضعف دا ټول مراحل طی کړی، او رشد ته ورسېږی.
نو په ميندو لازمه ده چه خپل کوچنی اداره کړی، او په تربيه کښی يې له هره حيثه زيار وکاږی.

پدې موضوع کښې طبيبانو او حکماۀ کافي بحثونه کړی او د کوچنی ټول ضروريات ئې له خوراکه نيولې تر پوشاك او نظافته پورى دا ټول صحی مسايل ئې بيان کړی دی، نو موږ په هماغه بيان اکتفاکوو کنه، د ميندو دپاره به مو څه تفصيل کړی و.

بدنی ورزش او رياضت

په جسمی روزنه او روغتيا کښې بدنی ورزشونه او لوبی خورا ډېر اهميت لری، هر طفل ته د ده له بدنی قوت او عمر سره مناسب يو قسم ورزش ضرور دی.

شيخ ابن سينا پخپل کتاب (قانون) کښې د اطفالو او لويو سړيو له حاله سره مناسب راز راز ورزشونه ښودلی دی. کوم ورزشونه چه نن په متمدنو ملکو کښې جاری دی دا ټول بلکه لا څه زيات زموږ په پخوانيو کتابو کښې بيان شويدی او د هر اندام د قوت او د وينو د جريان دپاره يو مخصوص ورزش ټاکل شوی دی، لکه چه د خولې او وږی ژبی (ژبې) د ورزش دپاره بعضی ثقيل او خفيف آوازونه ايستل او نفس بندول او داسی نور علاجونه ښودل شوی دی چه دا هم په بدنی ورزش کښې حسابېږی.

ابن سينا د دې فصل په خاتمه کښې وايي چه هر انسان ته د ده د بدنی قوت سره مناسب يو قسم ورزش ضرور دی، نو ميندی بايد خپلو اولادو ته يو مناسب ورزش چه عقلی او بدنی دواړه قوتونه په تناسب سره زياتوی غوره کړی، چه د ملت دپاره غښتلی افراد شی.

خپل اولاد څنګه وروزو؟

ډېر پلرونه کوښښ کوی چه خپل اولاد مهذب تربيه کړی او د ملت دپاره ګړندی اشخاص تقديم کړی، دوی د دې دپاره هر راز فکرونه کړی او په هره لار چه دوی د خپل مطلب د رسېدلو دپاره وسيله ګڼلې تللی دی، مګر کومی نتيجې چه دوی اخستی دی هغه د دوی د خوشحالۍ سبب ندی ګرزېدلی، دوی داسی ځلميان ميدان ته را ايستلی دی چه د علم او ذکاوت لرونکی دی او د رزق د پيدا کولو مينه لری مګر پدې نه پوهېږی چه له ژونده څنګه استفاده کېږی؟ دا ځکه چه زموږ په وطن کښې ښوونه او روزنه په اشخاصو کښې دا طاقت نه پيدا کوی چه د حيات په ميدان کښې منډی ووهلی شی نو له پلرو څخه د اولاد د روزنی په باب کښې سمه لار ورکه شوېده.

که موږ د مترقی ملکو ښوونو ته نظر وکړ، په روزنه کښې يوه سمه لار چه زموږ د اولادو سعادت پکښې دی پيدا کوو، او موږ ته دا اطمينان پيدا کېږی چه د رزق د پيدا کولو دپاره ډېری لاری دی که موږ د سعيې او عمل دروازه وټکوو، او له نوکری ځنی خپل فکر را وګرزوو.

موږ باید خپل اولاد آزاد تربیه کړو، او دا خیال له دماغه وباسو چه زموږ اولاد زموږ ملك او مال دی لکه چه فی الحاله دا عقیده لرو. په متمدنو ملکو کښې خلق له خپلو زامنو سره داسې معامله کوی چه هغوی هم د ځان په شان اشخاص ګڼي، او په کارو کښې ئې له ځانه سره شریکوی، چه هغوی هم د ژوندون په کارو او حرکاتو پوره واقف شی، نو زامن ئې هم خپل ځانونه مستقل اشخاص ګڼي، او پخپل نفس پوره اعتماد مومی، چه پخپل مور او پلار هیڅ اتکا نه کوی.

پلار ښائی چه خپل اولاد د مسافرۍ او زیار ایستلو دپاره تربیه کړی صنعتونه او علوم پرې زده کړی چه په هر ځای کښې ګذران وکړی شی، پلار باید خپل زوی ته د شجاعت او اقدام درس وکړی او د زیار، صبر، استقامت او ثبات او ټینګار په روح ئې تربیه کړی، نو دغسې زامن په هر ځای کښې ګذران کولی شی او په ژوندون کښې هغو درجو ته رسیږی چه د دوی زړه ئې غواړی.

زموږ اولادونه پس له کوزدې او واده څخه هم لکه کوچنی داسې وی چه موږ پرې وبریږو، او هیڅ کارته ئې نه وړاندی کوو، او له هر شی ئې محروم پریږدو.

د متمدنو ملکو پلرونه خپل اولاد ته لاسې صنعتونه ورښئیی او هیڅ صنعت ورته حقیر نه ښکاری، د یوې لویې رتبې والا سړی زوی یا فلاح یا تاجر یا د کوم بل صنعت خاوند کیږی، او هیڅ شرف او منزلت ئې نه کمیږی په دغسې تربیت باندی یو ژوندی ملت عمومی سعادت مومی.

موږ پخپل وطن کښې وینو، څوك چه له یوه ښاره بل ښار ته لاړ شی، د کور خلق ورپسې ژاړی او دی هم پریشانه خوبونه وینی دا ځکه چه دی له خپل پلار او موره بیل شوی دی، او دا ورته ډیر سخت امر معلومیږی په مترقی ممالکو کښې هر څوك د خپل عمل زوی دی، بل پلار یا مور ته اسره نه کوی، په وچه او دریابو کښې سفر کوی او د کاله خلق ئې پدې خوشحاله وی چه دی په کسب او معاش پیدا کولو قدرت لری او خپل ژوند اداره کولی شی.

دا راز اشخاص سعادت ته رسیدلی دی او دنیا ورته لکه جنت له خونده ډکه ښکاری، زموږ اولاد نه برسیره پدې چه عادتونه او تربیه ئې ورانه وی د نا امیدۍ او سستی تخم ئې هم په نفسو کښې کرل کیږی، او د بعضی الفاظو په اثر کښې لکه: قناعت او نور ... چه په یوه بله معنی معرفی شوی دی، د انحطاط او لتۍ لور ته نژدې کیږی، سره لدې چه د اسلام دین مو د همت، عزت او ترقۍ خوا ته بولی، او غواړی چه مسلمانان د مجد او شرف لرونکی وی، ضعیف، بی عزمه او پسك نه وی.

وګوری! د اسلام او مسلمانانو په مقابل کښی څومره ملتونه او پادشاهان ذلیل شوه ایا دا د قناعت او سستی په اثر کښی وو او که د کوښښ او عمل نتیجه وه؟
بعضی اشخاص وی چه په خلقو کښی بدی بدی قصې چه خلق مایوسیت ته را بولی، نشر وی او له عمل ئې راګرزوی چه بیا په هر شی کښی شکوم نیسی، او جد و جهد ته هېڅ اهمیت نه ورکوی، که مونږ پدې پوه شو چه خپل اولاد باید څنګه تربیه کړو. البته زمونږ په جامعه کښی به داسی نشریات بې تاثیره شی خصوصاً که زمونږ مؤلفین پدې باب کښی خپله وظیفه اجرا کړی.

کورنۍ اجتماع

کوم بحثونه چه په کورنۍ، ازدواج، روزنه، او تدبیر منزل کښی وشوه زاید او له موضوع څخه خارج نه دی ځکه چه د کورنۍ اصلاح په حقیقت کښی د جامعی اصلاح ده، نو لازمه ده چه د ملت د اصلاح په لیری لیری وسایلو او د ملت په سعادت کښی فکر وشی او راتلونکی حالت یې په نظر کښی ونیول شی.

موږ وینو چه واړه واړه ملتونه د حریت او قانونی حیات خوا ته نژدې کیږی. او هغه لوی اجتماعی تطور چه موږ ئې په شرق کښی آثار وینو، پدې مو خبروی چه حریت، مساوات او د ملتو یو شان تحول به په شرق او غرب کښی عمومیت پیدا کړی او ټول به یوی غایې او مقصد ته ورسیږی.

هر ملت که غواړی چه خپل افراد د قانونی ژوندون دپاره تربیه کړی هغه باید داسی قوانین مقرر کړی چه هره کورنۍ پدې پوه او مجبوره کړی چه موږ باید په اصلاحی او ضروری امورو کښی لکه د ثروت زیاتوالی، د اولاد روزنه، د ازدواج د رسمو او دودونو تعدیل او سمون او داسی نور ... یو مجلس ولرو پدې صورت کښی به د مجلس او کورنۍ مشر یوازی پخپله رایه کار نه کوی، هر کار به د ده او د کورنۍ د پوه افرادو په مشوره کیږی، دا راز واړه مجلسونه د یوه لوی مجلس چه هغه د مختلفو شعبو او فرقو حرکات اداره کوی اصل او اساس دی.

هغه کوچنی چه پداسی کورنۍ کښی لږ لوی شی، او سترګی وغړوی او د دې مجلس بحثونه او د هر چا دلایل واروی، نو قانونی فکر او د شوری محبت ئې په زړه کښی پیدا کیږی، او هر وخت چه ځلمیتوب ته نژدې شی خپل ځان د هغو کارو دپاره چه سبا ورځ یې تر غاړی کیږی تیار وی.

هر کله چه ملتونه اتحاد او ارتباط ته احتیاج لری او په هر کلی او ښار کښی یوه کورنۍ له بلی سره روابط لری نو کېدای شی چه د یوه ښار ټولی کورنۍ په ګډه بعضی افراد منتخب او یو داسی مجلس تشکیل کړی چه د ټولو د مصلحت او نفع دپاره کار وکړی.

پدې صورت کښی هر کلی او ښار خپل اولاد په استقلالی تربیت باندی تربیه کولی شی.

کورنۍ تعاون او مرسته

کومی کورنۍ چه د خپل شرف او موجودیت د ساتلو دپاره د شوری او د دغه انتظام قایمولو محبت لری هغه د همدغه فکر په اثر کښی د (صندوق تعاون) په نامه یو صندوق ټاکی او د هغې کورنۍ هغه افراد چه د کار او کسب خاوندان وی هره میاشت پکښی څه پیسې اچوی، چه د عمومی مفاد دپاره د ضرورت په وخت کښی صرف شی.

دغه راز ملت خپل اقتصادی موجودیت ډېر ښه ساتلی شی، دوی کولی شی چه خپلو افرادو ته لدې صندوق څخه د پور پیسې ورکړی.

هر څومره چه افراد زیاتیږی، او دا سلطه وسعت مونده کوی هماغومره د دې تعاون نفع او فایده عامیږی.

غرض دا چه کورنۍ ټولنه د عامې ټولنې اساس دی نو باید هر ملت د خپلو کورنیو اتحاد او مجد د حریت او شوری په اساس بنا کړی دا د کورنیو او ملتو د ارتباط دپاره یوه لنډه او نژدې لاره ده.

دوهم باب

د اجتماع روح

علامه ګوستاولبون پخپل کتاب (روح الاجتماع) کښې د اجتماع هغه روح بیانوی چه د اروپا د متعلمینو په نفوسو کښې ئې سرایت کړی او د هغو عواملو په اصل او اساس کښې بحث کوی، چه د جماعتو په پیدا کولو کښې اغیزه لری، دا بحثونه د قام مشرانو او د ملت واکدارانو ته ډېر مفید او ښه دی. ده پدې کتاب کښې هغه اوهام او خیالات چه د اجتماع د روح د پیدا کولو وسایل دی ډېر ښه ښودلی، مګر زمونږ غرض پدې عنوان کښې د طبیعی اجتماع روح ده، چه انسانان ئې له وحدت او انفرادیت څنې د شعبو او قبایلو تشکیل ته رسولی دی، او قومونه ئې سره لدې چه یو له بله لری پراته دی، او د رنګونو، ژبو، دودونو په اعتبار سره ډېر فرق لری د منافعو مبادلې ته تیار کړی دی.

علامه مونتسکیو پخپل کتاب (اصول النوامیس و الشرایع) کښې د اجتماع طبیعی قوانین، یا په بل عبارت د بشری اجتماع روح پر څلورو برخو وېشی:

۱-انسان د فطرت په زمانه کښې چه د پېژندنې قوت ئې درلود، او معارف ئې نه درلوده – دی پدې وخت کښې له هر شی څنې وېرېدی او تښتېدی، هېڅ شی ته به ئې ضرر نه رساوه، دا حال د سلامتی حالت او د انسان لمړی طبعی قانون ؤ.

۲-انسان هغه وخت چه بعضی ضروریاتو ته خپل احتیاج حس کړ، سره لدې چه خوف او وېره ورسره وه، د قوت د پیدا کولو دپاره ئې زیار شروع کړه، دا د انسان دوهم طبیعی قانون او ناموس دی.

۳-کوم وخت چه خوف او ډار په خلقو غلبه وکړه، نو دوی یو له بله سره نژدې او وصل شوه، او په منځ کښې ئې عواطف پیدا شوه دا دریم طبعی قانون دی.

۴-انسانان برسېره پدې چه د دوی په مینځکښې عواطف پیدا شوه په پوهنو (معارف) کښې ئې هم برخه واخستله، او اجتماعی ژوندون ته ئې میل پیدا شو.

دا هغه طبیعی قوانین دی چه د اجتماع روح څنې تشکیلېږی.

کوم وخت چه د قبایلو په مینځکښې اختلاف او دښمنی پیدا شوېده، هرو مرو پکښې عایلوی محبت د ملګری احترام او مراعات هم و، دا عواطف که څه هم په عایله او قبیله کښې محصور و، مګر د دې په اعتبار چه په لمړی مرتبه کښې همدغه د اجتماع روح وه، لوړ منزلت لری.

کوم وخت چه انسان علوم او معارف ومیندل، د اجتماع احاطه لویه شوه، او طبقات پکښې پیدا شوه، د رزق او کسب او کار لاری زیاتی شولې، او د شریعت او قضا دایرې ارتی شوې.

دا د اجتماع هغه روح او اساس دی چه له پخوا وخته په تاریخی ملتو کښې لیدل شوی دی. نو په هر اجتماعی عصر کښې (چه کمال ته رسېدلی وی) د حرب او مدافعې وسایل لږ څه کم شوی او د حرفت، زراعت، صناعت او رزق پیدا کولو محبت زیات شوی دی او په همدغه وخت کښې لمړی شعوبی تعاون ته او وروسته اجتماعی ملکرتیا ته احتیاج لیدل شوی، او په بشری ټولیو کښې نوی نوی احتیاجات او عمرانی تحولات پیدا شوی، چه پدوی کښې ئې په هماغه اندازه چه په کلو او قبایلو کښې د اجتماع روح ترقی کړېده د حرب او تجاوز روح وژلېده.

ملت څه شی دی؟

کوم افراد چه جنسیت، د مملکت جغرافیائی حدودو، دوی یو له بله سره تړلی وی او برسیره پدې چه دوی په عاداتو، اخلاقو او عمومی صفاتو کښی سره شریك وی تاریخ ئې هم یو وی هغو ته ملت ویل کیږی او د ژبې یو والی هم د ملیت ارکان ټینګوی.

د یوه ملت عمومی صفات هغه دی چه د هغه ملت ټولی فرقی او ډلی پکښی شریکی او متحدی وی، او ټول خلق یوه مقصد ته متوجه کوی او فکری او ارادی وحدت پکښی پیدا کوی.

ګوستاولوبون وائی: ماته پخپل سیاحت کښی دا خبره بیخی ښکاره شوه چه هر ملت یو عقلی مزاج لری چه هغه لکه د هغوی تشریحی حواص ثابت او پایدار او له همدغه څخه د ملت افکار، معتقدات، فنون، انتظامات، او شعور پیدا کیږی.

د اجتماع پوهانو دا حقیقت بیخی منلی دی چه د یوه ملت ادبی او عقلی صفات د هغه ملت د تیر وخت خلاصه او د نیکو میراث دی او همدغه شی دی چه د یوه ملت روح او خط مشي ورڅخه تشکیلیږی.

لدېنه دا نتیجه اخستله کیږی چه یوه عمومی روح چه د ملت په ټولو افرادو کښی یو شعور او یو فکر پیدا کوی، او ټول افراد یوې خواته بیائي د یوه ملت په امتیاز او ښلوالی کښی لمړی مقام او زیات اهمیت لری، نو همدغه شی د ټولیو او جماعتونو د حرکت کلی ده، چه د افرادو مقدرات هم پکښی پټ پراته دی. د یوه ملت د وحدت او فکری یو والی دپاره ډیر سببونه موجود دی چه د ملت په روح کښی تاثیر لری:

اول دا چه فرد د جامعې په ډاد بعضی داسی کارو ته اقدام کوی چه په انفرادی حالت کښی ئې هیڅلکه نشی کولی، نو دا یو قوت او زړورتوب دی چه فرد ئې د جماعت په لمن کښی مومی، بله دا چه په انسانانو کښی لکه مقناطیسی کیفیت یو نفسی تاثیر شته چه ټول خلق یوه کار ته را کشوی او د حکایت په طور ئې یوه عمل ته وړاندی کوی، دوی پخپل ځان باندی یو قوت او باعث حس کوی مګر نه پوهیږی چه دا قوت له څه شی پیدا شوی دی، همدغه سبب دی چه په یوه فرد باندی د ده خپل ذاتی مصلحت باعث کیږی چه د جماعت د مصلحت دپاره ځان فدا کړی، نو فرد په اجتماعی حالت کښی بعضې داسی صفات پیدا کوی چه هغه د ده له انفرادی حالت سره بیخی مباینت لری، او دا د هغه نفسی تاثیر نتیجه او فایده ده.

ګوستاولوبون پخپل کتاب (سرتطور الامم) کښی وایی: چه په اول نظر سړی ته د یوه ملت د افرادو په صفاتو کښی اختلاف او مباینت معلومیږی مګر چه سړی ښه ځیر شی

پوهېږي چه ټول افراد په عمومي نفسي صفاتو کښې سره شريك دي او دغه نفسي صفات لکه هغه جسمي صفات چه دا ملت له بل ملت څخه بېلوي ثابت او پايدار دي او دغه صفات پښت پر پښت په منظم ډول نوي کېږي.

دریم باب
حکومت

د حکومت د پیدا کېدلو په کیفیت کښې د فلاسفه و نظریات مختلف دی. (هوبز انګلیسی) وایی:

چه انسان په اصل یو داسی مخلوق دی چه له هر څه ورته خپل ځان ګران او محبوب دی او هر کار د ځان د فایدې دپاره کوی، مګر سره لدې فطرتاً له ګوشه نیشنی او انزا ځنی متنفر دی، نو هر کله چه بشری قبایل هر وخت سره په جګړه اخته وی، او قوی په ضعیف باندی تېر غامی کوی نو انسان مجبور شوی چه د خپلو همنوعانو یوې طایفې ته ځان نژدې کړی او تر سیوری لاندی ئې خپل حقوق وساتی، نو د همدې په اثر کښې حکومت پیدا شو چه یو جماعت د مشترك مفاد او غرض دپاره روان کړی.

ژان ژاك روسو وایی:

انسان فطرتاً مسعود دی او ځومره چه بشری نوعه زیاتېږی هغومره د دې سعادت صفائی په خړوالی بدلېږی، نو هر کله چه انسان ته د حیات په لاره کښې هر راز موانع پېښېږی چه دی یوازی هغه له خپلی مخی نشی لری کولی، هرو مرو د اجتماع ضرورت حس کوی او مجبورېږی چه له جماعت سره د اتفاق عقد وکړی او هر فرد د خپلو حقوقو ساتنه اجتماعي هیئت ته وسپاری، نو بنا پدې نظریه یو عمومی مساوات ضرور دی او حاکمیت هم د حکومت د اجتماعی هیئت حق دی.

اصل حقیقت دا دی چه د حکومت منشا او نظریه یوه ده، او هر لیکونکی په یوه داسی قالب کښې اچولېده چه د ده له خواهش سره برابره ده او دی ئې پر خوا دی.

د دې نظریې اصل دا دی چه انسان له انفرادی حالت ځنی وتلی او له خپلو همنوعانو سره پدې متفق شوی دی، چه هر فرد د حکومت اجتماعی هیئت ته تابع وی او اجتماعی هیئت به هم د هر فرد حقوق او مصالح ساتی، د همدې په اثر کښې طبیعی قوانین په بشری قوانینو بدل شوه او په افرادو باندی د هیئت اجتماعی له خوا بعضی موجبات مقرر شوه، چه په عوض کښې ئې هیئت اجتماعی هم د افرادو حقوق پخپل ځان ومنل او د یوې معاهدې صورت ئې پیدا کړ چه له یوې خوا حقوق او له بلی خوا واجبات رد او بدل شویدی.

څه چه (هوبز) او (روسو) پدې موضوع کښې ویلی و، هغه ذکر شوه (لوك) خپله نظریه پداسی شان ښکاره کوی چه په اجتماعی هیئت کښې د دوی له خوا پاچا د اجتماعی تړون عاقد دی، چه د افرادو حقوق وساتی.

بعضی کسان دی چه حکومت د خدای پاك له لوری ګنی او وائی چه دا د نن ورځی حکومت د خدای د خلافت روستنی رنګ دی چه په مرور د زمان یی تحول موندلی دی.

بعضی وائی چه د حکومت منشا او مبدا قوت او غلبه ده.

نو د حکومت په باب کښی د هر چا نظریه مختلفه ده او هر چا یوه نظریه چه ده ته ښه ښکاره شوېده خلقو ته ښوولې ده.

مګر صحیح او معقوله نظریه دا ده چه د پلار ګلوۍ سلطه او اقتدار د حکومت منشا او اساس دی چه وروسته ترېنه، هر راز حکومتونه جوړ شوی دی.

نو هر ملت هغه شان حکومت قبول کړی دی چه هغه ئې د اوسېدونکو د تعداد، ثروت، او غرایزو سره موافقت او مناسبت لری ځکه چه اقلیمونه د حکومت په طرز کښی پوره دخل لری او وضعی قوانین هم له طبیعت او قومی عاداتو ځنی پیدا کېږی.

نو ویلی شو چه د تاریخی حکومت منشا د پلارګلوۍ سلطه ده چه وروسته د مشر توب په سلطه بدله شوېده او ورو وروئې خپله دایره ارته کړېده او د طبیعی حکومت منشا د جماعتونو احتیاج او اړوالی دی یوه داسی اقتدار ته چه د بعضو تجاوزونو او تېرغامیو چه د نورو په حق باندی کېږی مخه ونیسی، او متجاوز خلق له تېری او تجاوزه را وګرزوی!

د حکومت وظیفه

پدې موضوع کښی بحث کوونکی مختلف نظریات لری، یوه ډله وایی چه فرد تر هغه وخته پوری ترقی نشی کولی ترڅو چه د حریت په میدان کښی په اقتصادی امورو کښی پخپل سر پرې نه ښود شی، پدې صورت کښی نو فرد پخپله ذاتی ترقۍ کښی بې له خپل همته او خپل فکر او عمل ځنی په بل شی اعتماد نه کوی او ټول قوتونه ئې وده کوی.

د دې کسانو په نزد د حکومت وظیفه د وطن حمایت او د داخلی نظام او امنیت ساتنه ده چه د لښکر په لرلو او حاکمانو او قاضیانو په مقررولو باندی کېږی چه ضروری او لازمی قوانین وضع او معمول شی.

دا کسان وائی چه د دنیا نظام د تنازع للبقا – او بقای اصلح په اساس بنا دی او تجارب هم دا وائي چه باید فرد په اقتصادی امورو کښی پخپل سر پرې ښودل شی.

مګر بعضی داسی کارونه شته چه که حکومت پکښی مداخله ونکړی لکه:

د پوستې انتظام، او اجباری تعلیم یا د اوسپنې لار – نو پوره فایده ورځنې نه اخستله کېږي.

ځکه چه دغه اعمال او کارونه چه د عمران او تمدن روح بلل کېږي که افرادو او شرکتونو ته پرېښودل شي نو د سیالۍ او همچشمۍ په اثر کښې له مصلحت او ضرورت ځنې زیات اجرا کېږي.

بله دا کوم وخت چه انسان پخپل خصوصي مصلحت مشغول شي نو د اطفالو او ضعیفانو حمایت او د فقیرانو معاونت ته نه ملتفت کېږي، نو ضرور ده چه حکومت په دغسې کارو کښې مداخلت وکړي.

ځنې خلق وایي چه فرد د نورو مرستې او ملګرتیا ته اړ دی او دغه مرسته بې له حکومت څخه د بل چا له لاسه په ښه شان پوره نه ده، نو باید حکومت ټول اقتصادي امور لکه صنایع او زراعتونه په خپل لاس کښې ونیسي، ځنې فیلسوفان لکه ټولستوي بیا وایي: چه حکومت ته بیخې ضرورت نشته او د مال صرفول د حربي آلاتو او عسکري تنظیم دپاره له صحیح انسانیت سره منافي دي، دی وائي چه حکومت له فطرت او طبیعت ځنې مخالف یو شی دی او ملتونه هغه وخت انتهائي سعادت ته رسېږي چه حکومت بیخې د خلقو هېر شي.

دا درې مذهبه، هیڅ یو له افراط او تفریط ځنې خالي نه دی او همدغه سبب دی چه خلقو پوره نه دی غوره کړی او اکثرو مترقي ملتونو د خپل نظام اساس په معتدل ډول بنا کړی دی، او د حکومت مداخله ئې د افرادو په شئوناتو کښې څومره چه ضرور دی لکه:

د ضعیفانو حمایت، د شفاخانو جوړول، د کسبګرو د مصالحو دپاره قوانین وضع کول، د کرهڼې، تجارت، صنعت د لوړتیا وسایل ټولول، د حمل و نقل بري او بحري وسایل لکه: د اوسپنې لار، برېښنا، تلګراف، او د اخلاقو او دین ساتنه او داسې نور تهیه کول قبوله کړېده.

د ټولستوي او فیلسوفانو فکر یو محض خیال دی چه عملي کېدی نشي ځکه چه ټول خلق لکه ټولستوي فیلسوفان کېدی نشي چه هر سړی له ټګۍ، خیانت او شر ځنې ځان خلاص کړی شي او صحیح انسانیت په دنیا کښې وچلېږي.

دا هغه نظریات دي چه اجتماعیونو د حکومت د وظیفې په باب کښې ښکاره کړي او د حکومت د مداخلې حق یې د خلقو په شئونو کښې ښکاره کړېدی مګرهر حکومت

ځانته له احتیاجه سره سم نصب العین او غایه لری چه د هغې په مقتضا کار کوی، او په هر ډول چه قوم او ملت لوړیږی، او وطن ودانیږی، لوړوی او ودانوی ئې!

د هر ملت سیاسی تربیت د افرادو په نفسیاتو او ذهنیت کښی پوره دخل لری او تعلیمات هم د همدغې تربیتې له مقتضی سره برابروی. کوم ملت چه د هیئت اجتماعی احترام لری د هغه ملت هر فرد بې له یوه قوت او باعث ځخه د نورو د حریت احترام ساتی، او هیڅکله خپل حکومت ته د خوف په سترګه نه ګوری. بلکه د احترام او خلوص په نظر ورته ګوری ځکه چه هغه د سلطنت تاج عیناً د ملت تاج ګڼی چه پخپل لاس ئې د خپل مشر او پاچا په سر ایښی دی، نو دوی د دغه تاج او خپل قانون پوره احترام لری او همیشه ورته د محبت په سترګه ګوری.

هغه کسان چه د پردی حکومت تر لاس لاندی ژوند کوی هغوی ته د حکومت هر رنګ لکه آسمانی ټکه داسی ښکاره کیږی او هر کار چه په حکومت پوری ربط لری ورځنی ډېره کوی مګر د ملت د خواخوږی او خپل او ملی حکومت.بنه او سیاسی روزنه دغه راز اوهام محدود کوی او خلق پدې باندی پوهوی، چه هر فرد د حکومت په کارو کښی د معاونت حق لری او د حکومت اشخاص هم دغسی افراد دی لکه دا نور خلق چه د قانون په مقتضیٰ او د ملت په مرضا حکم کوی.

د حکومت په باب کښې د پخوانيو نظريه

ارسطو وائي که عدل او مساوات ورك او يا ضعيف وى څنګه به يو قوم د سعادت ژوندون وکړى؟ او څنګه به ټيټ جمعيتونه او واړه طوايف نهضت مونده کړى؟ نو د ده په نظريه بايد په هر مملکت کښى عدل قايم وى او ټول کارونه د حکمت په مقتضا اجرا شى.

کونفوشيوس چينى وائى کوم حکومت چه پخپل مملکت کښى د عدل او کفائت له مخى حکم کوى هغه لکه د قطب ستورى داسى دى چه هميشه ځاى په ځاى وى او نور ستورى ئې پخوا کښى خپل ځايونه بدلوى او انتقال کوى.

ملك[13] شيانغ وايى: د اسمان زوى يا امپراطور د مملکت د خير او فايدې دپاره پيدا شوى او مملکت د امپراطور دپاره نه دى پيدا شوى.

په چين کښى دا متل دى چه د ملت محبت پيدا کړه مملکت به پيدا کړى، او که دغه محبت ورك کړې نو مملکت به درڅخه ورك شى.

له (سولون) يونانى څخه پوښتنه وشوه چه کوم مملکت د مدنيت لوړى درجى ته رسېدلى دى؟ هغه وويل هغه مملکت چه اهل ئې په ذلت کښى نه وى او ظلم پرې باندى نه کيږى.بلکه لا د يوه بل قوم په مظلوميت هم نشى راضى کېدى او ورسره داسى مرسته کوى لکه چه هغه ظلم عيناً په دوى کيږى.

له (کسرى) څنى پوښتنه وشوه چه کوم پادشاه ښه دى ده وويل: هغه پادشاه ښه دى چه د قهر او غضب په وخت کښى کريم وي، او پخپله وعده وفا کوى که څه هم لويه وعده وى. ارسطو طاليس ويلى کوم پادشاه چه عدل کوى هغه شجاعت يعنى لښکر ته نه محتاج کيږى.

د حکومت په باب کښى د پخوانيو مصريانو نظريه

د مصريانو له پخوا وخت څنى (يعنى پخوا له اسلامه) دا رايه ده چه پادشاه پخپل حکومت او عدل چلولو کښى شورى ته محتاج دى، چه له خپل حکومت سره هر راز مرسته وکړى چه د همدى لامله علما او حکيمان او د رايى خاوندان د حکومت د امورو د ترتيبولو دپاره مقرر وى، او پخپل سياست او د مشکلاتو په حلولو کښى په دوى اعتماد کوى.

کله به چه د مصريانو پادشاه مړ شو نو دوى به ئې مړى د قبر په څنګ کښى کښېښود، خطيبان، او د مجلس شورى اعضا به ودرېدل د ده په ټولو کارو به ئې تبصره کوله، د ده عدل يا ظلم خير يا شر ټول صفات به يى بيانول پس له هغه به د ټول جمعيت رايه د ده

---

[13] دا د چينايانو او جاپانيانو عقيده ده چه هغوى خپل امپراطور د اسمان زوى ګڼى.

په باب کښې غوښتله کېده چه ایا دی په احترام او تعظیم ښخ شي او که په معمولی طور په قبر کښې کېښود شي.
دی پخوانی دود د پادشاهانو په ښه سلوك او عدل کولو کښې ډېر تاثیر درلود، او دوی یې مجبورل چه د اهل رایو په مشوره کار وکړی، د مصر په تاریخ کښې لیدل کېږی چه ډېر فرعونان د ظلم او بد روش په سبب د ملوکیت له القابو محروم شوی دی.
نو د مصر پخوانیو شوراؤ یو حقیقی صورت درلود او یوازی علما او حکیمان او دینی مشران به پکښې نه وو د اقلیمونو او سمتونو نوابان او مشران به هم پکښې شامل وو، چه لدی ټولو څخه به یو عمومی جمعیت تشکیل کېده چه په لویو او مهمو کارو کښې لکه: حرب یا صلح، د قوانینو اړول، د حاکمانو درول یا داسی نورو کارو کښې به دوی پرېکړه کوله څوك چه د مصر پخوانی سیاست او اجتماعی نظام ته مراجعت وکړی هغه ته به د مصر دغه څه مفاخر او معالی چه لری د تعجب وړ ښکاره نشی.

حکومت د اسلام په نظر کښی

اسلام د خپلو تعلیمونو د انتشار په مرسته په اجتماعیاتو، سیاسیاتو او مدنیتونو کښی ډېره غوره اغېزه کړېده، لکه چه تاریخ ئې هم په دلچسپی سره ذکر کوی.

مګر دلته زموږ غرض دا نه دی چه د اسلامی ملت د تحول سر بیان کړو یا د دوی په هغه صحیح او متین مدنیت چه تر نیمی دنیا پوری ورسېده، څه بحث وکړو، ځکه چه ډېرو انصاف لرونکو مؤرخینو شرقییونو او مستشرقینو دواړو ډلو دا موضوع ښه واضحه کړېده.

زموږ غرض یوازی همدغومره دی چه په اسلام کښی حکومت په کوم اساس ولاړ دی او کومو عواملو د اسلام مدنیت ته تراندلس او چین پوری لاره ورکړه.

په اسلام کښی د حکومت اساس په شوری او د مسلمانانو د جمعیت په رایه بنا دی، په اسلام کښی خلیفه لکه یو مقید پادشاه داسی دی او کوم قانون چه دی مقید کوی هغه د خدای کتاب او د رسول^(ص)^ اقوال دی. په اسلام کښی خلافت په میراث له یوه ځنی بل ته نه نقل کېږی. چه له پلروځنی زامنو ته او له زامنو ځنی لمسیانو ته ورسېږی.

ځکه چه خلافت په عمومی انتخاب ټـاکل کېږی او د خدای او رسول په اطاعت او عدل ساتل کېږی لکه چه د خلیفه په حق کښی ویل شوی چه که له عدل او د خدای او رسول له اطاعت څخه یی بلی خواته میل وکړنو ولاړیی کړئ. او که د خپلو شهواتو په میدان کښی خپل جلب بیخی خوشی کړی نو معزول یی کړئ.

نو دا هغه اساسی قواعد دي چه اسلامی حکومت پری قایم دی او همدغه سبب دی چه ملت د حکومت په مقابل کښی ځان جاهل او بی خبر نه ګڼي. او هر فرد دا تصور کوی چه خلیفه هم بشر دی چه کله سهو کېږی او کله حق ته رسېږی نو باید هر مسلم او عالم حاکم ته نصیحت وکړی او ورته وویلی شی چه ته له عدل نه بل لور ته کوږ شوی یی.

د همدی لامله اجتهاد هم په مجتهدینو یعنو هغو اشاخاصو پوری خاص دی چه د عربی لغاتو له اصولو خبر وی او په دینی علومو کښی بصیرت لری او له قرآن کریم او احادیثو څخه احکام اېستلی او حق او باطل، صحیح او فاسد سره بېلولی شی، خلیفه ګانو ته د محض خلافت په سبب دا حق نه دی ورکړ شوی.

دغه راز عقاید چه په یوه قوم کښی راسخ او ټینګ شی هغه هېڅکله د هغه چا په مخ کښی چه دوی د حاکمیت دپاره غوره کړی خپل سر نه ټیتوی تر څو چه هغه د عدل پابند او د خدای او رسول تابع نه وی.

نو په دغه صورت کښې پاچا له خپل ملت سره داسې سلوك کوی لکه چه يو مهربان پلار ئې له خپلو زامنو سره کوی او ملت هم خليفه او پاچا ته د محبت او احترام په سترګه ګوری نه د خوف او ډار په سترګه.

دغه و د حکومت او ملت لنډ حال په اسلام کښې، وروسته چه عربی سلطه پراخه شوه او د اسلام لاس شام و عراق، فارس، مصر، طرابلس، تونس، الجزاير او د فرانسې جنوب غربی لور ته ورسېده نو فيلسوفان او علماً د مملکت تنظيمی امورو او قوانينو وضع کولو ته توجه وکړه او د وزيرانو، مشرانو او ملکی او عسکری مامورينو وظايف ئې په داسې شان تعين کړه چه تر اوسه چا پکښې څه ندی ويلی.

د ملت د مشرانو صفات

پدې صفاتو کښې حکیمانو، سیاسیونو او اجتماعیونو ټولو بحث کړی او د مشرتوب دپاره ئې ډېر داسې شرطونه چه د ملت په نفع تمامېږی او مشرتوب وربانډې ګټل کیږی ښودلی دی.

پدې موضوع کښې کومه ښه رایه چه میدان ته راوتلې ده د ابونصر فارابی نظریه ده چه پخپل کتاب (اراٴ اهل المدینة الفاضله) کښې ئی ښکاره کړېده، دی وایی چه د ملت دمشرانو دپاره دا صفات ضرور دی:

١: د عضاوو پوره والی

٢: پوهه او سنجش

٣: د حافظې ښه والی

۴: زړه سوی او عاطفه

۵: فصاحت

۶: د زده کړی (عرفانی) شوق

٧: په شهواتو او خواهشاتو کښې اعتدال

٨: لوړ همتی (کبر النفس)

٩: له رښتیا او رښتیا ویونکو سره محبت لرل

١٠:د دنیا متاع ته په کمه سترګه کتل

١١: له عدل او د عدل خاوندانو سره مینه

١٢: د عزم او ارادې ټینګوالی

فاریابي د دې شرطونو له بیانه وروسته ویلي دي چه که د دې ټولو صفاتو خاوند پیدا نشي نو بیا د ریاست او مشر توب وړ هغه څوك دی‌چه پخپل شریعت ټینګ او ښه هوښیار وي او که دغه شرطونه په څو کسو کښې د تقسیم په ډول وی او دوی ټول پخپل منځکښې متحد کیږي نو دوی ټول باید مشران او رئیسان وی.

او هر کله که یو ښار له حکمت څخه حالی شي او دغه شرطونه په رئیسانو کښې مختل شي د هلاك معرض ګرزي.

ابن خلدون ویلی چه د دغه منصب وړ هغه څوك دی چه دا لاندینی څلور صفتونه لری:

١: علم ٢: عدالت ٣: کفایت ۴: د حواسو سلامتي

د عربو په نزد د مملکت ارکان

د عربو سیاسیونو چه د خپل ملت اصلاح او انتظام، سعادت، امن او عدالت په نظر کښی نیولی، نو د مملکت دپاره ئې څلور رکنه مقرر کړیدی. چه هغه دا دی:
ټولواك -، رعیت -، عدل -، تدبیر -، چه دغه هر رکن ته په یوه خاصه نظر ګوری او بعضی ملحوظات پکښی لټوی.

علامه شهاب الدین چه په سیاسیاتو کښی یو پوه عالم و هغه ویلی دی چه ښه پاچا پر ځان حاکمیت لری او له بدو خواهشاتو ځنی خپل ځان ژغوری او بله دا چه د خپل مملکت له احواله خبر او پخپلو ظایفو کښی جدی وی، د همسایه ممالکو له احواله هم خبر وی او خپل سرحدونه هم په یوه قوی عسکر چه وسله او تو ښه او ذخایر ورسره زیات وی ټینګو دی.

خپل عسکر او منصبداران ښه ساتی او پخپل ملك کښی هر راز مواد پیدا او تعمیرات زیاتوی او خپل رعیت داسی ګڼی لکه زامن او ورونه، او هر کله ئې د لوړتیا، او سمون او بډایی او ښیګړو په فکر کښی وی!

رعیت

رعیت چه په څو قسمونو لکه: د کلو اوسیدونکی، د ښارو آبادوونکی، جنګ کوونکی، او علماءٔ او پوهانو ویشل کیږی.

دا ټول له درې عنوانو لاندی راځی: اخیار او افاضل یعنی ښه او پوه خلق، اشرار او اراذل یعنی بدان او پایلاتی خلق، متوسطین یعنی منځنی ډله.

چه باید له هرې طبقې څخه کار واخستل شی یعنی له علما او پوهانو ځنی عرفانی او علمی خدمت، او له کسبګرو او زارعینو څخه اقتصادی خدمت وغوښتل شی او حربی اشخاص په عسکری امورو مشغول کړه شی، او هېڅوك وزګار پاتی نشی چه ټوله د ملت ډلی د وطن په خدمت بخت وی!

او د خپل حکومت سره په هره چاره کښی مرسته کوی!

عدل

پوهان پدې پوهېدلی دی چه د حکومت غرض د ظلم او تعدی ورکول او د عدل او مساوات قایمول دی، نو علامه شهاب الدین د عدل دپاره دا درې رکنه مقرر کړی:

۱: د لوی خدای حقوق ساتل.

۲: انسانی حقوق یو له بله محافظه کول.
۳: د اسلافو او پخوانیو د حقوقو مراعات کول.
د دې درې قسموتر تفصیل لاندې د مملکت ټول امور داخلېږی او هر څه پکښې راځی، چه عمران او آبادی هم ضمناً د عدل تر عنوان لاندی داخلېږی.

عمرانات او ودانی

د مملکت ودانی دوې جنبې لری چه یوه زراعتی او بله تعمیری او ودانۍ جنبه ده!
د زراعت د ترقۍ او حمایت دپاره دا دوه شیه ضرور دی چه باید حکومت ورته توجه وکړی لکه د اوبو زیاتول، د لارو جوړول، د دهقانانو حمایت کول، په مالیه کې تخفیف کول، ترڅو چه دهقانان له زراعت څخه زړه توری نشی او بل کسب ته زړه ښه نکړی.
د ودانیو په جوړولو کښې باید د دې لاندی شرطو مراعات وشی.
۱: د ښوو اوبو زیاتوالی.
۲: د ځای ښه والی او د هوا اعتدال.
۳: د ارشو او لرګو نزدیوالی.
۴: د ځای موقعیت د امنیت په لحاظ.
برسېره پدې شرطونو څه نور شرطونه هم شته چه باید مراعات ئې وشی لکه: د کوڅو د خطونو معلومول د هر ډول بازار د پاره ځای ټاکل، د ضرورت په اندازه د علم او صنعت خاوندانو ته ځای ورکول او نور.

تدبیر او اداره

غرض له تدبیر د مملکت د امورو انتظام دی لکه: د وزارتو تشکیلول، د والیانو او حاکمانو ټاکل او وروسته لدېنه د قاضیانو او منصبدارانو تعینول، لیکن پدې ټولو کښې باید د مملکت د بهبود مراعات وشي مثلاً هر ځای ته داسی قاضی او مامور مقرر شی چه د وقار او تقوی لرونکی وی.

او برسېره پدې چه باید پوه او عالم وی د حکومت په ضروریاتو او د قضا په ادابو دی هم پوهېږی، په حکم کښی دی بیړه نه کوی، او ښه تحقیق دی کوی، نه دی هدیه قبلوی او نه دی د چا شفاعت ته غوږ نیسي، د حکومت مامور باید په قانون پابند، او د وطن محب او صادق او د ملت خواخوږی وی، خپل اغراض د حکومت په چارو ګډ نکړی، او له رشوت او خیانت څخه ځان وژغوری!

پای